

หนังสือเรื่อง

พระมาลัย

(ตัดจากสมุดข่อย)

—**—

นายตัก นางแดง ภูมิรินทร์

พิมพ์แจกเป็นที่ระลึก

ในงานฉลองกุฏิที่ได้สร้างไว้

ในวัดธรรมบูชา

เมื่อวันพุธที่ ๒ มกราคม ๒๕๙๕

หนังสือเรื่อง

พระมาลัย

(คัดจากสมุดข่อย)

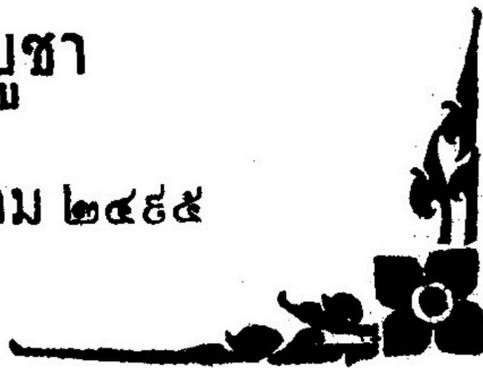
นายตัก นางแดง ภูมิรินทร์

พิมพ์แจกเป็นที่ระลึก

ในงานฉลองกุฏิได้สร้างไว้

ในวัดธรรมบูชา

เมื่อวันพุธที่ ๒ มกราคม ๒๔๙๕

คำนำ

หนังสือ เรื่อง “พระมาลัย” ที่ท่านถ้อยอยู่นี้ เป็นหนังสือเก่า ต้นฉบับเขียนลงในสมุดข่อย เขียนเป็นตัวโบราณ ไม่ทราบว่าเขียนขึ้นเมื่อครั้งใด ข้าพเจ้าได้รับมรดกตกทอดมาจากบรรพบุรุษ ได้อ่านดูเห็นว่าพอมิประโยชน์ในทางช่วยอบรมทางจิตใจ ให้หลักความชั่วให้ประพฤติดี ตามแนวสอนทา พุทธศาสนา ท่านผู้ใฝ่ใจในธรรมของพระผู้มีพระภาค จะได้อรรถอุปถัมภ์ และเพื่อรักษาหนังสือเก่าเช่นหนังสือเรื่องนี้ มิให้สูญสูญหลาน ชั้นหลังจะได้ ข้าพเจ้าจึงได้จัดพิมพ์ขึ้นแจกเพื่อเป็นที่ระลึกในงานฉลองกุฏิ ซึ่งข้าพเจ้าได้สร้างขึ้นเป็นที่พักอาศัยของภิกษุสามเณร ถวายวัดในวัดธรรมบูชา(วัดเลียบ)

หนังสือนี้เป็นหนังสือเก่า จึงใคร่รักษาถ้อยคำสำนวนไว้ให้ ใกล้เคียงกับต้นฉบับเดิม จึงไม่ได้แก้ไขมากนัก หากผู้ได้รับแจกพบข้อความใดบกพร่องผิดหลักฉันท์ลักษณะอักษรวิธี ไปบ้าง ก็ขอยึดถือเอา

๒

แต่ที่ถูกต้อง

ผลกุศลอันพึงเกิดจากการจัดพิมพ์หนังสือสอนแจก
และจากการสร้าง กุฏิสงฆ์ในครั้งนั้น ข้าพเจ้าขออุทิศ
ให้ พ่อริณ, แม่จันทร์, เตี้ย และ แม่ห้อง ผู้เป็น
บิดามารดาซึ่งได้ล่วงลับไปแล้ว หากวิญญานของท่าน
สถิตที่ใด ขอท่านจงได้รับส่วนกุศลผลบุญที่ข้าพเจ้า
ได้กระทำขึ้นในครั้งนั้นด้วย.

นายตัก นางแดง ภูมิรินทร์

บ้านดอน วันที่ ๒ มกราคม ๒๔๕๕

พระมาลัย

ข้าไหวกุณพระพุทธร อัมบริสุทธล้าโลกา อัก
ทั้งพระธัมมา คุณสั่งมาและอาจารย์ ยกเรื่องพระ
บาลี ออกแจ้งช้ให้ว้ตถาร ถัดแต่พระโมคคัลล นาม
ชื้อท่านพระมาลัย สถิตบ้านกำพต ชนบทอันมไห
แวนแคว้นแดนกรุงไกร ท่านอาศัยเมืองลังกา พระ
ย้อมมฤตยู ประสิทธิ์ด้วยปัญญา มีศีลครองศึกษา
ฉานสมาบัติบริบูรณ์ ปราบกฏด้วยรู้หลัก ประเสริฐ
นักเพราะผลบุญ รู้หลักสัจจาทูล ใจละเอียดตรงพระ
ธรรม ปราบกฏด้วยรู้หลัก มฤตยูนักยิ่งอรหันต์ อุปมา
เหมือนพระจันทร์ เพ็ญบูรณ์ในเวหา พระเถร
นั้นเสด็จลงไป ในนรกด้วยกรุณา เพื่อจะให้เขาสั่ง
มา บอกญาติกาให้ทั่วกัน โมคคัลลผู้สาวก โปรด
นรกอยู่ทุกวัน ครั้นแล้วโปรดชาวสวรรค์ ด้วยพระ
ธรรมอันฉาบเฉย พระมาลัยเทพเถร ไม่บ่แปลกกัน
คูกพิมพ์เดียว รู้ทันฉลาดเฉลียว ปัญญาเพรียวเสมอ
กัน หญิงชายผู้ใด ใจบาปต้นคนอาธรรม ย่อม

คิดเบียดเบียบกัณฑ์ ข่มเหงท่านให้ทรพล ^{๑๕} ^{๑๖} ^{๑๗} ^{๑๘} ^{๑๙} ^{๒๐} ^{๒๑} ^{๒๒} ^{๒๓} ^{๒๔} ^{๒๕} ^{๒๖} ^{๒๗} ^{๒๘} ^{๒๙} ^{๓๐} ^{๓๑} ^{๓๒} ^{๓๓} ^{๓๔} ^{๓๕} ^{๓๖} ^{๓๗} ^{๓๘} ^{๓๙} ^{๔๐} ^{๔๑} ^{๔๒} ^{๔๓} ^{๔๔} ^{๔๕} ^{๔๖} ^{๔๗} ^{๔๘} ^{๔๙} ^{๕๐} ^{๕๑} ^{๕๒} ^{๕๓} ^{๕๔} ^{๕๕} ^{๕๖} ^{๕๗} ^{๕๘} ^{๕๙} ^{๖๐} ^{๖๑} ^{๖๒} ^{๖๓} ^{๖๔} ^{๖๕} ^{๖๖} ^{๖๗} ^{๖๘} ^{๖๙} ^{๗๐} ^{๗๑} ^{๗๒} ^{๗๓} ^{๗๔} ^{๗๕} ^{๗๖} ^{๗๗} ^{๗๘} ^{๗๙} ^{๘๐} ^{๘๑} ^{๘๒} ^{๘๓} ^{๘๔} ^{๘๕} ^{๘๖} ^{๘๗} ^{๘๘} ^{๘๙} ^{๙๐} ^{๙๑} ^{๙๒} ^{๙๓} ^{๙๔} ^{๙๕} ^{๙๖} ^{๙๗} ^{๙๘} ^{๙๙} ^{๑๐๐}

ปางตาย พระมาลัยเชื่อยังอยู่ หม้อเหล็กนั้นแตก
 ศูนย์หาย ครนท่านเสด็จผันผาย หม้อเหล็กนั้นก็พยุ
 มา คุณเข้าเป็นวงกลม ต้มสัตว์ไว้อ้อนหนักหนา
 เพราะ บาปไซ้ขมา ผิดอิจฉาวันัยธรรม หม้อเหล็ก
 ลูกเป็นไฟ ก็ปราลัยเป็นขนพลัน เจ็บแสบแทบมา
 ลัญ ให้เปื่อยพังทั้งกาย ไหว้อยู่ในหม้อเหล็ก อัน
 เตอตร้อนพลุ่งหนักหนา เข้าจุมุกและดวงตา ทน
 เสศสาเพียงปางตาย ผู้ใดตีพ่อแม่ ผู้เต่าแก่และ
 ตายาย ตีตาสงฆ์ทั้งหลาย ตักกษุและเจ้าแณร ผู้
 นั้นครนตายไป กรรมชกไปตามนรกเอง คือเงาตาม
 กายเอง เป็นวังเวงลูกเป็นไฟ กงจักรพัดหัวไว้ ดัน
 ดำวตายมรณาลัย เพราะบาปนั้นเหลือใจ พระมาลัย
 เหนงเองงง เลือดไหลลงขอยยด กงจักรกรตพัดผุขพง
 มีอาจจะทานทรง ลำบากองค์เพียงอาสัย ตนมอสนัระริก
 ดนสนทบอยู่ก่งัน ยนตรงอยู่ทุกวัน เหนอยลำบากยาก
 หนักหนา พระมาลัยผู้เบนเจ้า จึงท่านท้าวลงไปหา หัก
 กงจักรด้วยฤทธธา สัตว์พุนนคลายทุกขทัน ครนท่าน
 กลับขนมมา กงจักรเข้าบัดเดยวตล เร่งรัดพัดเป็นขนต

เหตุเพราะตนตีพระสงฆ์ ผู้ใดใครสับปลับ บังคับความ
 ไม่เที่ยงตรง ผิดชอบมีดำรง ทั้งสองข้างผูกกรรม
 กัน ครั้นได้สิ้นบนแล้ว ถึงจะแพ้ชงถ้อยคำ มี
 ได้ให้ตกต่ำ รู้แต่ธรรมบ่เที่ยงธรรม กงจักรพัดหัว
 ไว้ เลือดไหลพรายลงแดงฉาน ออกทุกเส้นขนมัน
 พวกหมุ่นบงคับความ มันกินหนองน้ำเอง เขามี
 ได้จะเกรงขาม กงจักรพัดพลาบ ๆ เลือดไหลทรม
 ทั้งกาย ไม่แพ้ว่าให้แพ้ ครั้นเขาแก้ตนโกรธา ข่ม
 เหนงเอาข้อคา พืพากษาว่าแพ้เขา พระมालย์เชอลง
 ไป หักกงจักรค้อยบันเทา เย็นใจอยู่ทุกเหล่า บ่
 ชุกเขาค่อยเคล็ดอนคลาย ครั้นพระมालย์กลับ กง
 จักรรับผิดโดยหมาย เจ็บคราวเพียงปางตาย ท่าน
 ทั้งหลายอย่าฉันทา เสร็จชนคนทั้งหลาย เป็นผู้ชาย
 อันโสภา มักมากช่วยตันทา ใจโลกถนุพันประ
 มาน เมียท่านลักเขาชม ได้ภริมย์อยู่สำราญ ใจ
 ร้ายไม่คิดอ่าน ทำร้ายคาญด้วยเล่ห์กล ผู้นั้นครั้นปลด
 ปลัด คับชีวิตจากเมืองคน ขนงวบตเคยวดล ทน
 วบากกว่าพันบ หนามงวคมคือหอก แทะบาดขอก

ทั่วกาย จับเสบแทบนิรัช ร้องก้องหมี่เป็นอวล
 หญิงใดใจมักมาก ลักเล่นรากล้วยกามกล ทำยา
 แผลดแล้วเรียนมนต์ ให้ผู้ตนเมตต์ค้นหา พรางผู้มี
 ใหรู้ ลักเล่นชู้สบกามา แต่งกายให้โสกา เพื่อ
 จะให้ชายอนดู ต่อหน้าผู้ทำเป็นมิตร ลับหลังคิด
 เป็นศัตรู หวังว่าจะหาชู้ มีให้รู้เท่ามารยา ผู้ว่า
 แต่คำหนึ่ง มันดอดคงเดียงไปมา มีก้องแล้วร้องคำ
 ยกมองว่าจะชกหัว ผู้นั้นครันตายตก ในนรกน้ำพิง
 กลัว ยมพบาลปิดปากหัว เพราะมันชั่วเมตต์ค้นหา
 มันขงงวหนามกรด เป็นสาหัสคมหนักหนา ยอก
 แทงทั่วกาย ผุ่งแรงกาเจาะจิกลง จับครงเพียง
 ปางตาย มันบ่ได้จะทานตรง ยมพบาลเอาหัวลง
 เขาจ้านงเอาออกแทง ผูกแขวนเอาหัวลง หญิงมีตรง
 ใจกล้าแข็ง มันทำให้ระแวง ให้ชายลุ่มอำนาจตน
 ยมพบาลเอาออกแทง เพราะใจแข็งหญิงแสนกล เอา
 หอกร้อยปากบน สมลาวลหญิงหลายใจ พระมัลย์
 เทพเถร ท่านจึงเสด็จเหาะลงไป หักไม้งวับัดเดียวใจ
 สัตว์นั้นไซ้สร้างทุกข์ทน ครันท่านเสด็จขึ้นมา งวนั้น

หนาแตกบัคคต ผุงสัตว์ละลานตน ขนงวเล้าคุดหลังมา
 ผู้ใดเป็นผู้ใหญ่ เป็นนายไรและนายนา ข่มเหงผุงประชา
 ทบค้ำเป็นอับเฉา วัคไรนาให้ล่าเหลือ เจ้าอำเภอ
 ข่มเหงเอา น้ำจิตคคคุดเบา ทำแก่เขาบ่น้ำพา ผู้
 นนกรันตายไป พิราไลยจากโลกา ด้วยกรรมชกนำมา
 แผ่นสุธากลับเป็นไฟ โหม้ไปทั่วกายา แล้วตามมาใหม่
 ตับไต ไส้พุงขาดออกไป ล้าบากใจทนเวทนา เพราะ
 ตนข่มเหงเขา ว่าเป็นใหญ่แก่ชนา บได้กั้วเวรา
 กรรมนั้นหนามาตามทัน ภูเขาทั้งสี่ทิศ ให้จึงปลิดช
 วาสัญ ผุงสัตว์วิ่งผายผัน กั้วไฟกั้วไปเผากายา ให้
 ร้อนทั่วสารพางค์ บ้างร้องครางเจ็บนักหนา เพราะ
 ตนวัคไรนา คิคอิจฉาอำเภอใจ ครานันมหาเถร อัน
 มนามชอมาลัย พระองค์ท้าวลงไป ตับกองไฟเสีย
 บัคคต ครนทานกลับขนมา ภูเขาไฟติดตามตน หมู
 สัตว์นร้อนรน กทนทุกขอยู่ไม่เบา สัตว์หนึ่งใจ
 หฤโหด ใจเขลาโหดกินน้ำเมา ฟังแล้วบ้ำจำเอา คำ
 พระเจ้าสั่งสอนใจ ยมพบาดเอาน้ำเสบ อันเคอด
 พล่านอยู่กลางไฟ เกลงบัคเคียวใจ ในปากน้กเป้อย

พัง น้ำเสบตกลึงไส ไส้นั้นขาดอยู่เรีสร้าง บ่ได้
 จะหยุดหยิ่ง ด้วยกำลังร้อนหนักหนา บาปเมื่ออยู่
 เป็นคน เพราะว่าตนเสพสุรา ตายแล้วเป็นขนมมาเป็น
 บาปนั้นหนาบ่เคลือนคลาย น้ำเสบตกลึงพุง ให้
 เคียดปลั่งพุงทะเลาย เพราะกรรมตนทำไว้ ว่าสบาย
 กินสุรา ครานั้นพระมัลย์ ท่านไปเห็นเวทนา เข้า
 ฌานเปล่งฤทธธา ให้เสบกลับเย็นหวาน สัตว์นั้น
 ได้กินน้ำ คืออำมฤตนฤพาน น้ำเสบกลับเย็นหวาน
 ด้วยฤทธฌานแห่งพระองค์ ยกมือเหนือเกษา ไหว้
 ส่งมาต่อพระองค์ ช่วยบอกแก่ญาติวงศ์ ในมนุษย์
 ทั่วโลกา ชาวนรกสั่งสิ่งใด พระมัลย์จำเอามา จึง
 บอกแก่ญาติกา อันเขาอยู่ในเมืองคน สวคมนตรีให้
 ภาวนา ถอสีลาสร้างกุศล พังคำพระทศพล แผ่
 กุศลไปยาวนาน พระมัลย์ผู้ปรากฏ ถือบหมดทิ
 ศาसान คือองค์พระโมคคาน ถอสัมภารทั่วดาวแดน
 ยังมีเปรตหมู่หนึ่ง แร้งนกกกรุมจิกตับไต เนื้อหนึ่งเปื่อย
 พังไป ยังโครงในร้องเสียงแข็ง เฉียวเปรตพาชนไป
 ในเวหาด้วยเร็วแรง จิกเนื้อขอกยอแย่ง บ่ระแวง

ทุกเส้นขน เปรตนั้นเมื่อยังอยู่ ในชุมภูอยู่เป็นคน
 มาสัตว์ให้สิ้นชนม์ มาเลี้ยงตนบ่มินาน มาว่าและ
 มาควาย ทั้งแรตความและหมูกวาง บได้จะคิดอ่าน
 กรรมตามผลาญให้เวทนา ยังมีเปรตหมู่หนึ่ง ไม่คิด
 ถึงอนิจจา มาเนอขายเอาค่า ขนงอกมาทั่วทั้งตน ขน
 นั้นเป็นหอกดาบ แทะงลำลาบเต็มทานทน แรังกาจิก
 เจาะคน เทบวายชนม์ชั่วสาญ หมู่เปรตพวกนี้หนา
 ซาคีก่อนมาเป็นคนชั้น เทียวแทะงสัตว์ทุกวัน ให้
 อาสัญม้วยมรณา ยังเปรตหมู่หนึ่งนั้น ขนของมัน
 ขาวหนักหนา แทะงจุมกแทะงหน่วยตา ทั่วกายบ่มิด
 ซาคีก่อนนั้นเป็นคน ใจอกุศลจิตตระหนี่ ยังสัตว์ม้วย
 ชวี ขอว่าดีแม่นหนักหนา แรังกาพาเปรตไป ร่อน
 อยู่ในบนเวหา เจ็บปวดเห็นเวทนา ร้องครางมาแทบ
 ปางตาย หมู่เปรตผู้หนึ่งไซ้ ทัศะใหญ่เท่าวัวควาย
 คือดงข่ามห่อพาย เน้าเหม็นกายน่าเกลียดชัง เมื่อ
 มันนั้นเดินไป หนักเหลือใจพังกำลัง เอาแคะชัน
 บนหลัง เดินเสียดสังเซซังไป เพราะว่าใหญ่หลวง
 นั้ เดินหอบฮักหยุดหายใจ ค้อมกรานคลานไรรู ๆ

ค่อยเคลื่อนไปพุงลากกิน โกงโค้งชะงักคตาน ดู
 ลนลานเป็นไขว่ขวิน กาแรงแย่งเจาะกิน เพียงจะ
 ม้วยมรณา ร้องครางอยู่ฮือๆ ยกสองมือฟายนำตา
 แค้นทนทุกขา เป็นเวรมาถึงตน หมูเปรตนั้นทั้งหมู
 เมื่อยงอยู่ในเมืองคน ใจร้ายอกุศล รักษาพลครอง
 บ้านเมือง คนข่มบังคับความ ว่าตามปามให้
 แค้นเคือง บ่ครองต้องตามเรื่อง มิปลดเปลื้องเป็น
 ชุกทัน ว่ากล่าวนั้นล้วนลำเอียง เห็นแต่สินจ้างบน
 จิตนิกรนข่มด้วยเสียง มุ่งหมายแต่บายเบียง ครั้น
 เขาเถียงทบทเอา ผู้ใดสอดทรัพย์ให้ กล่าวพิปราย
 บ่หยาบช้า สั่งสอนอ่อนหวานมา ผิดแล้วว่าเอาให้
 ดี ผู้ใดหาไม่ทรัพย์ บ่ได้รับถ้อยวาที กล่าวร้าย
 ล้วนไม่ดี เป็นย่ำย่ำคำตเฉย บ่ได้ถามตามใจทัก ตาม
 โดยโทษข้อจำเลย บ่ได้ปราณเลย ผู้ยากเอียบบ่เอ็น
 ดู บ่ได้เหมือนอนตราชั่ง จิตมั่งเป็นตราชู บ่ได้พิ-
 จารณา ดู ทำอวดรู้กฏวินัย บังคับมิเป็นธรรม ด่วน
 วกนั้นเท่ากับไท จับปวศเป็นรวคใน เปรตนั้นไซ้
 แต่ทุกขทน บาปซึ่งบังคับความ ขอมว่าตามอำนาจ

คน คู่หมั้นกำหามสองคน   กระจ่างหลังหนักนัก
 หนา ส่วนปากนั้นเน่าเหม็น   ฟันและตีนหลุดออกมา
 หนองเน่าเองเล่าหนา   เป็น   ทุกคืนวัน   มีเปรต
 หมูหนึ่งจริง   ตัวเป็นหญิงใจกรรจ์   เน่าเหม็นกลิ่นของ
 มัน   รูปร่างนั้นดูเย็บคาย   เล็บตนเล็บมือเน่า   ข้อม
 เหม็นคาวไม่รู้หาย   เป็นผมหงอกตาย   หญิงใจร้าย
 แกะเหม็นกัน   ยิ่งกินยิ่งกลีบกลาย   ฟันร้ายเปื้อยเน่า
 เหม็น   ทุกวันเป็นอาจิน   มันแกะกินทุกเพลางาย   แร้ง
 กานกตะกรุ่ม   รุมกันจิกเป็นวุ่นวาย   ร้องครางเพียง
 ปางตาย   คามบินวายไปเวหา   จิกปากจิกจุมุก   ถึง
 กระดุกจิกตุกตา   จิกหูทั้งซ้ายขวา   เลือดไหลมาทุก
 เส้นขน   เหม็นคาวเน่าเหลือใจ   รูปนั้นไซ้เป็นพิกล
 เจ็บหนักออดกอดคน   รู้แต่ทนครางฮือ ๆ   เปื้อยพัง
 ทั่วกาย   ทั้งหลังหน้าทั้งตนมือ   เน่าคั่งพุงสะคือ   บาบ
 นั้นหรือได้ทำมา   ปางก่อนเมื่อเป็นคน   มันนั้นบ่นผี
 ขายตา   เราน์เหล่าเทวา   บิดุมารดาก็เหมือนกัน   บ่น
 หมบ่นเบ็ดไก่อ   หัววักวายนสารพัน   เงินผูกต่อราชขวัญ
 เมื่อแก่นนั้นชื่อว่าผี   พ้าววและง่าควาย   สัตว์มากมาย

ตายทุกบ^๗ ทำเท็จคะเน^๘ ใ^๙ให้ตัด^{๑๐}บ^{๑๑}ระมะนา แล้ว
ทำผลง^{๑๒}จับ สองน^{๑๓}ว^{๑๔}ร^{๑๕}บ^{๑๖}จ^{๑๗}อก^{๑๘}สุ^{๑๙}รา ด^{๒๐}ม^{๒๑}เหล^{๒๒}้า^{๒๓}เข้า^{๒๔}เจ^{๒๕}ร^{๒๖}จ^{๒๗}
ม^{๒๘}อ^{๒๙}ร^{๓๐}ำ^{๓๑}คว^{๓๒}ำ^{๓๓}เบ^{๓๔}็ด^{๓๕}ไ^{๓๖}ก^{๓๗} เหล^{๓๘}้า^{๓๙}น^{๔๐}ม^{๔๑}าก^{๔๒}น^{๔๓}ก^{๔๔}ห^{๔๕}น^{๔๖}า จะ^{๔๗}พ^{๔๘}ร^{๔๙}ร^{๕๐}ณ^{๕๑}
ไป^{๕๒}ล^{๕๓}ง^{๕๔}ไ^{๕๕}น^{๕๖} เม^{๕๗}ื่อ^{๕๘}ต^{๕๙}ก^{๖๐}น^{๖๑}ร^{๖๒}ก^{๖๓}ไ^{๖๔}ช^{๖๕}ร^{๖๖} ต^{๖๗}่าง^{๖๘} ๆ^{๖๙} ไป^{๗๐}ทำ^{๗๑}อ^{๗๒}ุ^{๗๓}บ^{๗๔}าย

(ฉบับ)

ห^๑ม^๒ุ^๓เ^๔ม^๕แม่^๖ม^๗ค^๘ท^๙ง^{๑๐}ห^{๑๑}ล^{๑๒}าย^{๑๓} ท^{๑๔}ำ^{๑๕}น^{๑๖}พ^{๑๗}ร^{๑๘}ร^{๑๙}ณ^{๒๐}ำ^{๒๑}ไว้^{๒๒} ม^{๒๓}ำ^{๒๔}ก^{๒๕}
ม^{๒๖}าย^{๒๗}ย^{๒๘}ัง^{๒๙}ค^{๓๐}อ^{๓๑}ไป^{๓๒}เล^{๓๓}ย^{๓๔} ผู้^{๓๕}ช^{๓๖}อ^{๓๗}แม่^{๓๘}ม^{๓๙}ค^{๔๐}น^{๔๑}น^{๔๒}เ^{๔๓}ย^{๔๔} เ^{๔๕}น^{๔๖}เ^{๔๗}ป^{๔๘}ะ^{๔๙}ต^{๕๐}ห^{๕๑}ะ^{๕๒}
ค^{๕๓}เ^{๕๔}ย^{๕๕} บ^{๕๖}่^{๕๗}ส^{๕๘}ะ^{๕๙}บ^{๖๐}ย^{๖๑}แ^{๖๒}ค^{๖๓}่^{๖๔}ล^{๖๕}ว^{๖๖}น^{๖๗}อ^{๖๘}สุ^{๖๙}ร^{๗๐}ก^{๗๑}าย^{๗๒} ผู้^{๗๓}ช^{๗๔}อ^{๗๕}แม่^{๗๖}ม^{๗๗}ค^{๗๘}ท^{๗๙}ง^{๘๐}ห^{๘๑}ล^{๘๒}าย^{๘๓}
ห^{๘๔}ัว^{๘๕}เ^{๘๖}น^{๘๗}ห^{๘๘}ัว^{๘๙}คว^{๙๐}าย^{๙๑} ต^{๙๒}ัว^{๙๓}น^{๙๔}น^{๙๕}ก^{๙๖}ล^{๙๗}บ^{๙๘}ก^{๙๙}ล^{๑๐๐}าย^{๑๐๑}เ^{๑๐๒}น^{๑๐๓}ค^{๑๐๔}น^{๑๐๕} ผู้^{๑๐๖}ช^{๑๐๗}อ^{๑๐๘}แม่^{๑๐๙}ม^{๑๑๐}ค^{๑๑๑}
แ^{๑๑๒}ก^{๑๑๓}บ^{๑๑๔}น^{๑๑๕} ต^{๑๑๖}ัว^{๑๑๗}เ^{๑๑๘}น^{๑๑๙}ต^{๑๒๐}ัว^{๑๒๑}ค^{๑๒๒}น^{๑๒๓} ห^{๑๒๔}ัว^{๑๒๕}ค^{๑๒๖}น^{๑๒๗}น^{๑๒๘}เ^{๑๒๙}น^{๑๓๐}ห^{๑๓๑}ัว^{๑๓๒}เ^{๑๓๓}ย^{๑๓๔} ผู้^{๑๓๖}
ช^{๑๓๗}อ^{๑๓๘}แม่^{๑๓๙}ม^{๑๔๐}ค^{๑๔๑}ห^{๑๔๒}ก^{๑๔๓}เท^{๑๔๔}จ^{๑๔๕} ต^{๑๔๖}ัว^{๑๔๗}เ^{๑๔๘}น^{๑๔๙}ต^{๑๕๐}ัว^{๑๕๑}เ^{๑๕๒}ย^{๑๕๓} เ^{๑๕๔}พ^{๑๕๕}ระ^{๑๕๖}ค^{๑๕๗}น^{๑๕๘}น^{๑๕๙}เ^{๑๖๐}เท^{๑๖๑}
จ^{๑๖๒} บ^{๑๖๓}า^{๑๖๔}น^{๑๖๕}บ^{๑๖๖}น^{๑๖๗} ผู้^{๑๖๘}ช^{๑๖๙}เ^{๑๗๐}ญ^{๑๗๑}แม่^{๑๗๒}ม^{๑๗๓}ค^{๑๗๔}อ^{๑๗๕}ล^{๑๗๖}ว^{๑๗๗}ล^{๑๗๘} ต^{๑๗๙}ัว^{๑๘๐}เ^{๑๘๑}น^{๑๘๒}ต^{๑๘๓}ัว^{๑๘๔}ค^{๑๘๕}น^{๑๘๖} ห^{๑๘๗}ัว^{๑๘๘}
ค^{๑๘๙}น^{๑๙๐}น^{๑๙๑}เ^{๑๙๒}น^{๑๙๓}ห^{๑๙๔}ัว^{๑๙๕}ก^{๑๙๖}า^{๑๙๗} ผู้^{๑๙๘}ช^{๑๙๙}เ^{๒๐๐}ญ^{๒๐๑}แม่^{๒๐๒}ม^{๒๐๓}ค^{๒๐๔}ห^{๒๐๕}ย^{๒๐๖}อ^{๒๐๗}ม^{๒๐๘}ห^{๒๐๙}ญ^{๒๑๐}ำ^{๒๑๑} ห^{๒๑๒}ัว^{๒๑๓}เ^{๒๑๔}น^{๒๑๕}
ห^{๒๑๖}ัว^{๒๑๗}ก^{๒๑๘}า^{๒๑๙} ต^{๒๒๐}ัว^{๒๒๑}เ^{๒๒๒}น^{๒๒๓}ย^{๒๒๔}ก^{๒๒๕}ษ^{๒๒๖}า^{๒๒๗}ก^{๒๒๘}ม^{๒๒๙}ภ^{๒๓๐}ณ^{๒๓๑}ฑ^{๒๓๒}ฑ^{๒๓๓} ผู้^{๒๓๔}ช^{๒๓๕}เ^{๒๓๖}ญ^{๒๓๗}แม่^{๒๓๘}ม^{๒๓๙}ค^{๒๔๐}แ^{๒๔๑}ง^{๒๔๒}ข^{๒๔๓}ัน^{๒๔๔} ต^{๒๔๕}ัว^{๒๔๖}
เ^{๒๔๗}น^{๒๔๘}ก^{๒๔๙}ม^{๒๕๐}ภ^{๒๕๑}ณ^{๒๕๒}ฑ^{๒๕๓}ฑ^{๒๕๔} ห^{๒๕๕}ัว^{๒๕๖}น^{๒๕๗}น^{๒๕๘}ก^{๒๕๙}เ^{๒๖๐}น^{๒๖๑}ห^{๒๖๒}ัว^{๒๖๓}ก^{๒๖๔}ว^{๒๖๕}าง^{๒๖๖} ผู้^{๒๖๗}ช^{๒๖๘}เ^{๒๖๙}ญ^{๒๗๐}แม่^{๒๗๑}ม^{๒๗๒}ค^{๒๗๓}ผ^{๒๗๔}ี^{๒๗๕}ส^{๒๗๖}าง^{๒๗๗}
ห^{๒๗๘}ัว^{๒๗๙}เ^{๒๘๐}น^{๒๘๑}ห^{๒๘๒}ัว^{๒๘๓}ก^{๒๘๔}ว^{๒๘๕}าง^{๒๘๖} ห^{๒๘๗}ัว^{๒๘๘}ห^{๒๘๙}าง^{๒๙๐}น^{๒๙๑}น^{๒๙๒}ล^{๒๙๓}ะ^{๒๙๔}ม^{๒๙๕}ำ^{๒๙๖}ย^{๒๙๗}เ^{๒๙๘}ื่อ^{๒๙๙} ผู้^{๓๐๐}ช^{๓๐๑}เ^{๓๐๒}ญ^{๓๐๓}แม่^{๓๐๔}
ม^{๓๐๕}ค^{๓๐๖}เ^{๓๐๗}ย^{๓๐๘}เช^{๓๐๙}อ^{๓๑๐} ต^{๓๑๑}ัว^{๓๑๒}เ^{๓๑๓}น^{๓๑๔}ห^{๓๑๕}ัว^{๓๑๖}เ^{๓๑๗}ื่อ^{๓๑๘} ห^{๓๑๙}น^{๓๒๐}ง^{๓๒๑}เ^{๓๒๒}น^{๓๒๓}อ^{๓๒๔}ล^{๓๒๕}ะ^{๓๒๖}ม^{๓๒๗}ำ^{๓๒๘}ย^{๓๒๙}ค^{๓๓๐}ล^{๓๓๑}ำ^{๓๓๒}ย^{๓๓๓}ค^{๓๓๔}น^{๓๓๕}
ผู้^{๓๓๖}ช^{๓๓๗}เ^{๓๓๘}ญ^{๓๓๙}แม่^{๓๔๐}ม^{๓๔๑}ค^{๓๔๒}ว^{๓๔๓}ำ^{๓๔๔}เ^{๓๔๕}น^{๓๔๖}เ^{๓๔๗}ฝ^{๓๔๘}น^{๓๔๙} เ^{๓๕๐}น^{๓๕๑}เ^{๓๕๒}ป^{๓๕๓}ร^{๓๕๔}ต^{๓๕๕}พ^{๓๕๖}ิ^{๓๕๗}ก^{๓๕๘}ล^{๓๕๙} เ^{๓๖๐}เท^{๓๖๑}จ^{๓๖๒}บ^{๓๖๓}น^{๓๖๔}แ^{๓๖๕}ก^{๓๖๖}

ผ่าคว่าไป บาปกรรมคนทำนั้นไซ้ร้ ตกนรกอยู่ใน
 น้บไปไต่กว่าพันปี มีผู้โงทก้เป็นโณนดี แต่เล่นเส้น
 ผี เป็นบาปพ้ันที่พวรรณ จำเลอรูแท้แก้มา คน
 เทจมุสา บาปกรรมนั้นมาถึงตน ตายไปเปรตอกุศล
 บาปเมื่อเป็นคณ คนบนคณบานเชอผี ครันตายล้า
 มากแสนทวิ กล่าวเท็จใส่ผี ขอนได้ยากเหลือใจ แต่
 ขาปทำไว้แต่ไร ช้มาเบ็ดฆ่าไก่ ช้ใส่ผู้ตายเล่านา บาป
 นั้นค้อยคลายหายมา เส้นวัททุกครา กรรมนั้นมันพา
 ลงไป ทงนเป็นอปนิสัย ทำบาปเต็มใหม่ อย่า
 ได้ไว้ใจตุเบา ผู้เชอแม่มคยักเอา มิใช่การเบา ท่าน
 อย่าเอาใส่ใจตัว

(ร่าย)

ยังเปรตหม่หนึ่ง รูปร่างรังรัง ดุน่าฟิงกลัว บ่ได้
 มหัว ถออยู่กบตัว มคณมมอ ตัวนั้นพิกล ขมบาล
 ยอแย่ง เอาเหล็กขงแหลม แทงต้องท่วคณ ร้อง
 ดนร้องด้าว อะคักอะคณ ท่านเร่งตอกกลง รัตรงตรงตรา
 เจบร้องคณเด้า คิวสันเทาๆ ชุขนเวหา ห้วนนั้นหาไม้
 บ่ได้รักษา รูปากนนั้นหนา อยู่ในรหู แร้งปากเหล็ก

กล้า นกตะกรมยอคร่า จิกตาจิกหู จิกที่ราวห้อง ร้อง
 อยู่อยู่ แต่ทนทุกข์อยู่ ได้กว่าพันปี เปרתนั้นพิกล
 เมื่อยังเป็นคน อยู่ในธานี พระนามพารา ชื่อสา
 วัตถิ น้ำใจกาลิ บมียุคทัน ชวนเพื่อนหมู่โลน
 คบกันเป็นใจ ปล้นลักฆ่าฟัน ได้ทรัพย์สิ้นเขา
 เอามาแจกปัน หมู่เปרתพวกนั้น ลักข่างโคควาย
 ปล้นลักสิ่งสิ้น คบกันชิงเงิน ชิงมอญทั้งหลาย ฝ่าย
 ข้างเจ้าของ เขามิยอมให้ ก็ดักกันทำร้าย ไม่กลัว
 เวรา เมื่อยังเป็นคน น้ำใจอกุศล ฉกลักลักพา
 ครันตายไปตก นรกนั้นหนา แร้งปากเหล็กกล้า
 จิกตาจิกหู พระเถรมาลัย ท่านเสด็จลงไป ได้
 พิจารณา ดูเห็นสัตว์ทั้งหลาย ร้องให้อู ท่านได้
 ช่วยดู ให้พ้นเวทนา ยกมือประณม ขึ้นตั้งบังคม
 ทูลเหนือเกษา เมื่อพระเจ้าไป มนุษย์สั่งมา บอก
 แก่ญาติกา ให้เข้าพันภัย บอกว่าข้าตก อยู่ในนรก
 ลำบากเหลือใจ ให้เร่งทำบุญ แทนคุณเจ้าไท แผ่น
 กุศลไป เร็วไวเถิดหนา ให้สร้างพระวิหารม พุทธ
 คุณเลิศล้ำ ทิพย์มันพัลวา ทำพระมหาชาติ ตัก

บาตรส่งมา ให้หมู่ญาติกา เมตตาปราณี อย่าทำ
 ใจโสม คบกันเป็นใจ มันไม่สู้ดี จะตกรก
 ตำบากกาย เสตสาพันธ์ พันธุ์ข้าอา ให้เร่งพิสดาร
 แผลกสลดทอน จำศีลภาวนา อัญฐะรัสมิ ให้มีเทศนา
 เร่งส่งบุญมา แก่ข้าอย่างนาน องค์พระมาลัย ฟัง
 แล้วจำใจ ได้มากทุกประการ บอกรักญาติกา พรรถ
 พวกลูกหลาน ให้เร่งทำทาน แผลกสลดไป อย่าได้
 ทำบาป ใจร้ายยุ่งหยาบ ผิดบทรวินัย หมู่ญาติทั้งหลาย
 ได้ฟังตกใจ ทำบุญสงไป ตามเปรดสั่งมา หมู่เปรดนั้น
 ไชร ชื่นชมดีใจ ค่อยคตยาโทษา เขาจึงพ้นจาก
 แต่ขุมนรกกา ได้อยู่สุขขา หาไม่อันตราย ด้วย
 บุญสั่งนั้น ล้างบาปไปสวรรค์ ในบัดเดี๋ยวดาบ บุญ
 พระมาลัย ไกรจักเปรียบได้ โปรดสัตว์ทั้งหลาย ให้
 พ้นทุกข์ ลาภคนนั้นไชร มีทำตามใจ ช่งญาติ
 สั่งมา มีได้เคลื่อนคลาย ยังทนทุกข์ ยังทำกรรม
 หนา เต็มซาตงไป วันหนึ่งเมื่อเช้า พระมาลัย
 เจ้า ท้าวเสด็จคลาไศล ห่มคลุมจิวร โคจรบัดใจ
 สะพายบาตรไป เทียวไปรดประชา

ยังมีกะทาชาย เข้มใจร้าย ทนเสกสา เทียวไป
 เก็บพินมา เลี้ยงมารดาทุกเพลางาย ชายนั้นก็เทียว
 ไป พบสระใหญ่บัดเคียวตาย ลงไปตั้งใจหมาย อาบ
 น้ำชำระชำระตน แลเห็นงามแก่ตา ดูโสภาคอกอบก
 เก็บมาบัดเคียวดล ใจกุศลคตศรัทธา ชายนั้นครั้น
 แลเห็น พระมัลลย์เชอโคตรรา ออบลซึ่งเก็บมา ทั้ง
 แปดดอกเขาขกถวาย แล้วย่านมัสการ ตั้งอธิฐาน
 บัดเคียวตาย นำจิตคิดมุ่งหมาย ซึ่งผันผายมัสรัทธา
 เกิดชาติใด ๆ ดูข้าให้โสภา ยากไร้อย่าได้มา ให้
 บุญญาเลิศคือใคร บัดนั้นพระเถรา สวดคาถารับมา
 จัก จะให้จำเริญไป ผู้ตั้งใจสร้างกุศล ให้ได้
 อำนวย ได้เสวยราชพิมานมน ข้างถวายดอกอบล เพราะ
 กุศลศัทธามี ดอกหนึ่งตั้งใจจง ถวายพระสงฆ์ด้วย
 ยินดี รูปโฉมประโลมศรี นางพ้ามี่แปดโกฏฐา พระ
 เถรเทศนาแล้ว จึงพระแก้วรับมาลา เอาไปถวายบุญ
 ชา พระจุฬาโพชใจดี พระเถรคิตรี่าพิ่ง สู้ดาว
 ตั้งส่างโกษย์ ถวายดอกมาดี ด้วยเป็นที่ไค้บูชา เจดีย์
 ส่วนพระเกตุ ทนวิเศษพันกณนา คิดแล้วมิได้ชั่ว

พระเถรท้าวเหาะไป พระหัตถ์ชมาลา ไหว้วันทา
 โดยฉบับไว เร็วพลันในทันใด ท่านก็ไปได้สมคิด
 ออบตจ้านงหมาย ท้าวยกถวายทั้งแปดทิศ แปดคอก
 โดยประสิทธิ์ ได้สมคิดพระมालย์ (สักโก ทิสสะหา เน
 วิหิ สหัสสะเนวะ จะราหิ สหหาปชา วิเสหิ อากคว
 เสด็จหนี)

สาวสวรรค์ข้อมแห่ห้อม ถิ่นพร้อมอยู่ไสว ถวาย
 คอกมालย์ แล้วเวียนไปพร้อมนางฟ้า กราบไหว้ทั้ง
 แปดทิศ แล้วนพิตรทำวันทา ทงสิ้นพระจุปา ท้าว
 อินทราเวียนไปพลัน อินทราและสาวศรี พร้อมอึ่ง
 มีมากสนั่น ถึงที่สถานอัน นิ่งอภิวันพระมालย์
 อินทราและสาวสวรรค์ มังคมคัลอยู่ไสว กราบ
 ไหว้พระมालย์ นิ่งพร้อมไปล้อมมหาเถร
 เมื่อนั้นอินทราภเบนทร์ ตามพระมหาเถร นเรนทร์
 มาในเมืองสวรรค์ ข้ำขอลถามพระบอกพลัน ทรง
 มาเมืองสวรรค์ ทรงธรรม์ประสงค์สิ่งใด
 เมื่อนั้นพระเถรมาลย์ จึงท้าวเล่าไป รูปไซร้ซึ่งได้
 ขนมา เอาคอกออบตมุขา แก่พระจุปา ซึ่งส่วนพระเกตุ

มุณี รูปขอลามท้าวโกษีย์ องค์พระเจดีย์ ฉะนั้นใครช่วย
 เจตนา งามล้นพันที่คณเนา ท่านท้าวอินทรา บอกว่าข้า
 เจ้าทุกคน เทวาอันอยู่เมืองบน ได้ทำกุศล จุเทศ
 ทศพลไว้ใน ได้อยู่เป็นสุขเย็นใจ ทุกเทวาลัย คังใจ
 พระทัยจินดา คังคือท่านท้าวอินทรา กุศลแข็งกล้า
 ยังทำบุญยาเยียวโค จะนอนจะนั่งก็คังใจ ยังจะทำโย
 ใให้ยากว่าอะไรแก่กาย อินทราท้าวยกมือไหว้ จึงกล่าว
 ภิปราย แจ้งให้ท่านได้มาถาม ข้าแต่พระเถรทรงนาม
 ข้าเจ้าเล่าความ ซึ่งพระมาถามเล่าถวาย จึงเป็น
 เทวาทังหลาย ทังหญิงทังชาย บุญนั้นน้อยก็ถอย
 ลงไป มาอยู่ในสวรรค์นี้ไซ้ สิ้นบุญเมื่อโค แล้ว
 ลงไปยังโลกา ประคุกคังทำไร่นา ข้าวน้อยนักหนา
 เอกาได้แต่หนานเดียว ไว้ในยุงฉางคุณเสียว กินสิ้น
 บัดเดียว ครานั้นก็เปลือยช้านาน ทำไว้บ่พอกการ
 จะกินอยู่นาน ในเมืองสวรรค์เป็นเกียน อุปมามีเข้า
 หลายกระเหวียน แม้นสัตว์เบียด คังเพียรไว้กิน
 นานครั้น หญิงชายกินหลายปีนั้น เพราะว่ายังครั้น
 มีรสมีมันอยู่นาน ครั้นหมดสิ้นบุญทาน อุปมาอา

การ จะอยู่ย่นนานเท่าใด แต่อุส่าห์ปล้ำทำไป อุป-
 มาข้าวใหม่ ทำเต็มเพิ่มไปมิขาดสาย อุปมาเหมือน
 ว่าค้าขาย เอากำไรไว้ จะค้าอยู่ได้หลายปี อุปมา
 เทพในดั่งสี่ ครั้นว่าบุญมี อยู่สุขสวัสดิศสืบไป อุป-
 มาหนึ่งคือกองไฟ ไม่มีฟืนใส่ จะติดเท่าใดหนักหนา
 สิ้นฟืนก็ดับดับตา มีค้ำถั่งง่าป่า เพราะไม่เที่ยวหา
 มาใส่ อุปมาหนึ่งคนเข้ญใจ ค่อยหากค่อยไป นาน
 ไช้จึงได้มั่งมี ครั้นไม่จับนาหาคี โทษภัยบัตสี่ เสีย
 ที่เสียชาติเกิดมา อย่าได้ทงงอาตมา ว่าเป็นเทวา
 ครั้นไม่จัดหาทำทาน สันบุญทำแต่ก่อนกาล หนึ่งได้อยู่
 นาน จำให้มันดาลลงไป ตกยากลำบากเข้ญใจ ลาง
 บ้างก็ไป เป็นข้าใช้ในมุลนาย บมีทุนทรพยเจ้อจ่าย
 มีทำบุญไว้ หาใหม่จะได้เป็นดี ลางบ้างเป้อยพ้ง
 ภาย เป็นหัดเป็นผี เพราะตนไม่มีเมตตา คิด
 ว่าได้เป็นเทวา มีได้นำพา บุญญามีเอาใจใส่ ลางบ้าง
 ไปตกนรกใน หม้อทองแดงใหญ่ เผาไฟรูปร่างอาตมา
 ครั้นบุญทำไว้แน่นหนา เกิดในสุธา มัยศโกกาลอ
 โกล ได้เป็นเศรษฐีมีใหญ่ มีข้าคนใน ครอบไป

ข้างม้าโคควาย เงินทองเข้าของมากหลาย เพราะ
 บุญทำไว้ มีได้ศูนย์หายเลยหนา ลางบ้างเป็นชาว
 ไธนา บ้างเป็นลูกค้า มีทั้งบุญญาพาทิ ลางบ้าง
 ใดเป็นพระสมุห์ รุทนต์ชินศรี รุอรรถกตาแหยมคม ทำบุญ
 ไว้หมื่น อยู่เป็นประณม อุดมทุกชาติขึ้นไป ชาติน
 และพระมาลัย ซึ่งเข้าตั้งใจเยอโย อยู่ในศีลทาน
 ถึงเป็นเทพในวิมาน ไม่มีแก่นสาร จะยืนอยู่นานเท่าใด
 ครั้นไปสืบหาหลักชัย นิรพานนั้นไซ้ร เมื่อใดจะรู้
 ทรุคทรา ตามคำพระเจ้าเทศนา สั่งสอนว่ามา ทก
 สรรพคาถาเลิศไกร เมื่ออยู่ในสวรรค์นั้นไซ้ร มีได้
 ถอนใน ย่อมตกลงไปในนรกา ข้านตงความปรารถนา
 ซึ่งมศรทธา สัจจาจะเอานฤพาน

ครานั้นพระมาลัย พังแจ้งในอาการ พันตา
 มากกล่าวสาร แจ้งในการขอกุศล ดูหรรษาเท่าพันตา
 เทพยดาชาวเมืองบน มาไหว้เกศพระทศพล เอากุ
 ศลให้เต็มใจ ไมตรีโพธิสัตว์ ท้าวมาตริสแลหรือ
 ไฉน ใคร่ดูพระเมตไตร ยังจะมาหรือมีมา พระ
 อินทร์ขานตอบไป พระเมตไตรนั้นพระอา ท่านนั้น
 ย่อมเคยมา ไหว้บูชาพระเจดีย์ มาลัยถามไปเล่า

องค์พระเจ้าพระไมตรี จะมาในวันนี้ บอกคดีให้เข้าใจ พระอินทร์ยกกรไหว้ กล่าวกับปราชญ์พระมาลัย จะมาวันนี้ไซร้ แม่นแก่ใจแล้วพระอา ครั้นถึงวันอัฐมี พระพันบเคยเสด็จมา ใคร่ดูองค์พุทธา พระอยู่ถ้าจะมาไว้ พระเถรท้าวพันตา สันทนาพลอดปราศัย มีข้าสั๊กเท่าใด เทพหนึ่งไซ้เสด็จมา พระมาลัยเชอแลเห็น จึงตรัสถามท้าวพันตา เทพนั้นซึ่งเสด็จมา หน่อพทธาหรือว่าใคร พระอินทร์ทูลตอบมา ว่าเทวาผู้หนึ่งไซ้ ไซ้องค์พระเมตไตร อย่าสงสัยพระข้าอา เทพนั้นเมื่อเป็นคน ตกอับจนอับพลาเรเที่ยวไปเกี่ยวหญ้า ขายเอาคำรักษาคตน ได้คคข้าวห่อมา ถึงมรรคาที่กลางหน จะกินข้าวห่อคตน กาวุ่นวนบินเข้ามา เอาข้าวปั้นหนึ่งหมาย กองข้าวไว้ให้ทานกา ครึ่งเดียวเท่านั้นหนา บัครัทธาเป็นหลายหน เมื่อจะตายล้าลึกได้ บุญทำไว้ถึงด้วยดี จึงได้บารมี ในเมืองฟ้าเพราะทำบุญ ผู้ใดใครให้ข้าวแก่กาเด่าย่อมเป็นบุญ ศรัทธาตั้งใจบุญ บัได้ศุณย์เพราะให้ทาน ผลบุญมาแต่่งให้ ได้นางฟ้าเป็นบริ

วาร สาว ๆ รูปสคราญ ร้อยหนึ่งปานงามมีศรี เทพผู้
 หนึ่งจึงมาเล่า พระเถรเจ้าถามทันที นั้นหรือพระ
 ไมตรี หม่อมสาวศรีงามพึงใจ พระอินทร์บอกว่าใช่
 พระอย่าได้มาสงสัย มีใช่พระเมตไตร ผู้ซึ่งรูป
 สคราญ ท่านน้อยอยู่ในมนุษย์ ใจบริสุทธิ์เป็นโคบาล
 หม่อมน้อยรูปสคราญ นายของท่านใช่เลี้ยงวัว ครั้น
 เมื่อกินเข้าของ มันแบ่งออกยกทุนหัว ให้เด็กหมู่
 เลี้ยงวัว เป็นเพื่อนตัวมาด้วยกัน ด้วยบุญให้เข้าของ
 แก่หมู่เด็กเพื่อนทั้งนั้น บรรวารได้ถึงพัน ล้วนสะกั้น
 หน้าवलศรี ห้อมล้อมพร้อมกันมา ไหว้บูชาพระ
 เจดีย์ รุ่งเรืองด้วยรัศมี เพราะชาวพอกแจกให้ท่าน
 ผู้ใดใครให้ข้าว แก่กษัตริย์อันขอทาน นางสวรรค์
 เป็นบรรวาร พันหนึ่งล้อมมาไหว้ ให้ข้าวแก่พระสงฆ์
 อันทรงศีลพระวินัย นางสวรรค์แห่ล้อมไป หมั้น
 หนึ่งไซ้โดยสมปอง เทพนั้นเอาบุบผา อุกมาลา
 และเทียนทอง ชาวชะแม่ นางทั้งผอง เข้าแปดทิศ
 ทำบูชา ทักขินสามรอบแล้ว นอกมานั่งในภาวนา
 ฝ่ายทิศปัจฉิมมา เป็นกำหนดทิศแห่งตน ยังมีเทพ

ผู้นางทั้งหม่นหม่อมล่อมตน พรั่งพร้อมมาอดวน
 เพื่อจะไหว้พระเจดีย์ พระเถรจึงถามแล้ว เห็นเทพ
 เจามรศม นนหรือพระไมตรี โภธิสัตว์หรือฉนไค
 พระอินทร์ยกกรไหว้ คอบท่านท่ายพระมาลัย ใช้องค์
 พระเมตไตร เทพอื่นไซร์ใจกุศล พระเถรจึงถามท้าว
 เทพนเฒ่าถามนถมถ เมื่อยอยู่ในเมืองคน ทำกุศลเป็น
 ประการใด พระอินทร์จึงกล่าวแก่ เทพนแลดเหลือ
 ใจ ตักบาตรแก่จ้าวไท แล้วตักไปแก่ข้าวณ
 บุญนั้นให้ทานข้าว กุศลเล่าตามบริเวณ หลักใหญ่
 คือพระเบนทร์ ได้อยู่สุขสำราญ สาวสวรรค์ถ้วนถึงพัน
 งามเข้มขันรูปสคราญ ได้เป็นยศบริวาร แห้วมาณ
 มารอบตน เทพผู้หนึ่งจึงมาพลัน นางสาวสวรรค์รูป
 นถมถ สองหม่นเพราะกุศล เป็นอวลวลล่อมกันมา
 พระเถรทอดตาไป เห็นเทพไทถามพันตา ผู้ใดใครซึ่ง
 มา หรือจะว่าพระไมตรี พระอินทร์ขานตอบไป
 เทพนไซร์ไซ้ฉนศรี ปราบภูด้วยรศม มีสาวศรมาก
 อนันต์ พระเถรมจึงมา ถามพันตามาด้วยพลัน
 ว่าเทพทมานัน ทำบุญธรรมประการใด พระอินทร์
 ตอบพจน เทพนนั้นหนาเป็นเชิญใจ ใส้บาตร

แก่เจ้าไท ข้าวถ้วยหนึ่งตั้งใจจง เทพนมมีเมียงาม
 ดอร่ามดั่งนางหงษ์ บุญทำนำมาส่ง เพราะจำนงใจ
 นกปอง เทพนนกเขามา ถวายมาลาธูปเทียนทอง
 นางพามาถ่ายกอง ถวายเทียนทองดอกมาลา แล้ว
 ทักษิณาวัตร ตามปทสี่ถ่มุเทวา เสร็จแล้วก็ออก
 มา นั่งซ้ายขวาล้อมเป็นวง เทพหนึ่งจึงมาแล้ว บรवार
 เทาคอราชหงษ์ สามหมนครนล้อมวง ทรงประ
 สงค์มาวันทา มาถวายธูปเทียนทอง คู่เรื่องรองงาม
 ทอดา แล้วทำทักษิณา ไหว้วันทาพระเจดีย์ กราบไหว้
 ทั้งแปดทิศ ตามสถิตยแล้วทันที มาลัยถามโกษีย์
 พระไมตรหรือฉันใด พระอินทร์ขานตอบมา เทพ
 นหน้าไซเมตไตร เมื่ออยู่มนุษย์ไซร์ เทพพูนเป็น
 เศรษฐี มบ้านชอหนตะคาน อยู่ชานานเป็นคหฬ
 เมอเบนมมนุษย์ศร น้ใจดียงน้กหนา จำศีลรักษารธรรม
 อวยยานันให้ชนา ผู้ใดใครโกรธา ให้กนิยาหายบัด
 ใจ แล้วได้ให้ทานข้าว ใสบาตรเล่าแก่เจ้าไท กระ
 ยากตกเข้ญใจ ให้ทานไปมิขาดสาย เทพหนึ่งได้
 นางสวรรค สามหมนนมาเรียงราย รศมศรเรื่อง

นาย ชั้นคำไต่หาไม่มี ยังมีเทพหนึ่งหนา นาง
 ชาวฟ้ามาองมี รูปร่างล้วนอย่างดี งานพันที่จะ
 พรรณา บรวารได้สหมัน มาครกครนเป็นโกลา มา
 ทำทักขิณา แล้วบูชารูปเทียนทอง พระเถรเห็นทเวา
 ถามพันตามาโดยปอง นหรือองค์พระทอง เรื่องดู
 รongพระไมตรี พระอินทร์ขานตอบไป ไซ้หน่อไท
 พระไมตรี เทวามรัสมิ์ น้ำใจดีมีกุศล มาสยถาม
 ไปพลัน เทพผู้หนึ่งเมื่อเป็นคน ทำบุญได้แผ่ผล
 ได้กุศลเป็นไฉน พระอินทร์ขานตอบทั่ว เทพนี้เล่าเป็น
 เข็ญใจ ได้เป็นช่างหูกใหม่ ได้ค่าจ้างมาทำบุญ
 ช่างหูกเห็นผตาย ขวนขวายให้เป็นคน เอาผ้ามาบัง
 สกุด แล้วให้ทานด้วยฟูกหมอน แล้วบูชา ชั่งอัคค
 ให้ทรากเป็นบันทอน เป็นเท่าหายเร่าร้อน บุญแต่
 ก่อนทำหนักหนา ยังเทพผู้หนึ่งนั้น นางสาวสวรรค์
 ล้อมชายขวา ห้าหมื่นงามโสภา เพื่อจะมาไหว้พระ
 เจดีย์ รูปโฉมประโลมใจ ดูโฉมโลมรัสมิ์ พระ
 เถรถามทันที พระไมตรีหรือว่าใคร พระอินทร์
 กล่าววชันนา พระเป็นเจ้าให้เข้าใจ มิใช่พระเมตไตร

อย่าสงสัยพระเจ้าอา มาลย์ตามไปพลัน เทพผู้หนึ่ง
 มีศรัทธา ทำบุญสิ่งใดหนา ได้นางพามากตราไตร
 พระอินทร์ตรัสกล่าวพลัน เทพผู้หนึ่งเมื่ออยู่ใน มนุษย์
 เป็นพญาใหญ่ ครองกรุงไกรเมืองลังกา พระนาม
 ชอทาทิตย์ ย่อมมีฤทธานุภาพ เป็นพี่แต่ราชา ชอ
 อกัยพระกุมาร ท่านได้รักษาธรรม พระอรหันต์พระ
 สงฆ์ ได้ไหว้พระชินศรี ท่านนั้นดีทุกประการ
 ศีลแปดและศีลห้า ให้รักษาเป็นนิจการ ว่าไว้ทุก
 วันวาร บุญของท่านมากตราไตร ท่านได้รักษาพล
 ไม่รอนรนทั้งเวียงชัย อยู่เย็นได้เป็นใหญ่ ใน
 ทวีปเมืองลังกา เทพบุตรพญานัน ยอชุลีแปดทิศ
 ศา รูปเทียนตามบุชา ทักขินามาทั่วคน ยังมี
 เทพผู้หนึ่ง เสด็จมาบัดเดยวตล นางสวรรค์มาแจ
 จน ได้หกหมื่นงามโสภา แห่หอมล้อมเทพบุตร งาม
 บริสุทธทวารูปา หมู่สาวชานางฟ้า ค้อมาลามาไสว
 ครนถึงพระเจดีย์ ยอชุลีถวายมาลัย เทียนทองเรื่อง
 รongไส เทียนแก้วไสวงามโสภา ยอไหว้ทั้งแปดทิศ
 แล้วประสิทธิ์ทักขินา สามรอบแล้วออกมา นั่งทศ

เคยจำนง พระเถรทอดตาไป เห็นเทพโศมาโดย
 จง นหรือคือพระองค์ หน่อพุทธพงศ์องค์พระไตร
 พระอินทร์ขานตอบมา เทพหน้าใช้ท้าวไท เมื่อ
 อยู่มนุษย์ใน ท่านเลื่อมใสในศรัทธา รู้จักคุณพ่อ
 แม่ ผู้เฒ่าแก่และตายาย หมูญาติทั้งหลาย ท่านเมตตา
 ไต่ถาม ปฏิบัติเลี้ยงรักษา ได้กรุณาไปทั้งหมด ทุก
 สิ่งได้กินอยู่ ทำอชูยงหนักหนา น้ำจืดและน้ำอาบ
 น้ำร้อนฉาบพระชดนา ปฏิบัติลงชายตา ไม่เสดสา
 ประการอื่น มาได้วิมานแก้ว เพรศพรายแพรวงาม
 ประไพ นางฟ้าโฉมละไม หกหมื่นไชรล้วนสว
 สวรรค์ เทพบุตรผู้หนึ่งมา นางสาวพามากแจจัน
 นับได้เจ็ดหมื่นพัน งามเรื่องฉนั้นสงรัศมี ห้อมล้อม
 เทพบุตร เลิศล้ำอุจมาอิ่งมี มาไหว้พระเจดีย์ เอา
 มาลมาบูชา มาถวายเทียนเงินทอง เป็นแถวถ้อง
 เลิศเลขา แล้วทำทักษิณา แล้วออกมานั่งที่ควร มา
 ลัยท้าวคума ถามพันตามาโดยด่วน ชงมาเป็นกระ
 บวน เห็นสมควรพระเมตไตร พระอินทร์ตอบไป
 พลัน เทพผู้หน้าใช้ท้าวไท เทพบุตรผู้ไนชร เพราะ

นำใจศรัทธามิ มาลัยเธอถามไป ทำบุญใดใดฉัน
 ไสสศทังรัศมี ครอบถ้วนถี่ทุกประการ พระอินทร์ทุก
 มาลัย เทพนี้ไซ้สมการ ปฏิบัติครูอาจารย์ เป็น
 นิจการมิเว้นวัน เป็นเนรน้อยอยู่ต่ำต้อย ท่านไซ้
 สอยมากล่องธรรม นำอาบทั้งน้ำฉัน อยู่นวดฟันพระ
 อาจารย์ ตั้งเพียรเรียนธรรมา ครั้นเวลามาจบกาล
 ทำเป็นพนักงาน บ่เกยจคร้านสิ่งอันใด จึงมาได้บริวาร
 รูปสครวญงามพึงใจ อยู่ด้อมมีราย เพราะตั้งใจรักษา
 ครู ยงมีเทพผู้หนึ่ง มาระห่งเป็นก่องหมู นาง
 สวรรค์มาพร้อมพร เป็นอุชุกรามพรรณหลาย นับไว้ได้
 แปดหมื่น งามรวยร่นสพสมกาย เข้ามามากกราบ
 ไหว้ ถวายดอกไม้และเทียนทอง และทำทักษิณา
 แล้วออกมานั่งโดยปอง มาลัยท้าวตรีกตรอง ดูทำ
 นองพระไมตรี จึงถามท้าวพันตา ซึ่งท่านมาหรือชน
 ศรี งานล้วนครบถ้วนถี่ บอกคดีให้แจ้งพลัน พระ
 อินทร์จึงตอบมา ไซ้พุทธาพระทรงธรรม เจ้าชายอย่า
 สำคัญ เทพผู้หนึ่งไซ้พระไตร มาลัยถามไปพลัน เทพ
 ผู้หนึ่งทำบุญใด เมื่อมนุษย์ไซ้ ทำบุญใดมีบริวาร

พระอินทร์ตอบว่าไป เทพนี้ไซ้จะแจ้งท่าน ได้ดี
 พันวิกาล แต่ทรมานเพราะเข็ญใจ พระสงฆ์เที่ยว
 บิณฑบาตร ตามท้องตลาดโคจรไป มีก้องร้องปรา
 ศรัย ท่านผู้ใดใครศรัทธา ให้เอาข้าวใส่บาตร ร้อง
 ประกาศทุกเคหา เทียบบอกกลองชล้า ด้วยบุญญา
 ศรัทธามี แล้วตัวตักบาตรสงฆ์ ด้วยจ้านงจิตยินดี
 แทนและพระช ุ บุญท่านนพระข้าอา มาได้วิมานทอง
 ดูเรื่องรองแกมจินดา ปรางภูด้วยยศถา ด้วยบุญญา
 บ่าวทำบุญ เทพนลาโลกา เพราะศรัทธาเชื่อในคุณ บุญ
 ญามาอุดหนุน บได้สูญเที่ยวบ่าวเขา เทพบุตรผู้หนึ่ง
 นน เขามาพลันตามสำเนา นางฟางามเพร็ดเพรา เป็น
 กองเหล่าเกาหมนนาง มมอดถือสัตบุตร รูปบริสุทธ
 งามต่าง ๆ เทียวท่องอยู่ส้าง หมู่พวกนางล้อมเป็นวง
 ครันถึงพระเจดีย์ ยอชุลตามจ้านง เทียนทองต้องประ
 สงค์ ตามถวายองค์พระเจดีย์ แล้วนำทักษิมา รอบ
 จุฬาลแล้วทนต์ บูชาดอกมาลี นังยังมีแต่ก่อน มา
 ดยเห็นเทพบุตร งามล้ำอจดูบวร ใครรู้ในนามกร
 เจ้าอำมรบอกแจ้งใจ หรือหม่อมพุทธากูร เห็น

บริบูรณ์โฉมประไพ บริวารมากตราไตร บอกรูปไว้ท้าว
 พันตา พระอินทร์กล่าววาท เทพผู้พระเจ้าชา มี
 ใช้น้อยพหุตา เนื้อเทวาพระอาจารย์ มาลัยถามพัน
 ตา เทพนั้นหาได้ทำการ สิ่งใดให้วิกาล มีบริวารมาก
 ตราไตร พระอินทร์ทูลตอบมา เทพนั้นหาศรัทธาใจ
 เมื่ออยู่มนุษย์ใน มีน้ำใจมนัสการ เพราะตนเป็น
 คนยาก ทนลำบากเป็นช้านาน เรเที่ยวทุกถิ่นถาน
 ได้พบพานธาตุศาสนา เจดีย์บรรจงธาตุ มุนีนาถเมือง
 ลังกา ไปเก็บดอกมาลา เอาบูชาตามใจมากมาย สัน
 ฐานในน้ำจิต ตรึกนึกคิดจักขอถวาย นัยเนตรทั้ง
 สองฝ่าย ข้างตั้งถวายต่างชวาลา พัทธยาข้าเพริศพร้อม
 ต่างนำหอมทิพย์บูชา อุทิศเรียงต่างเสภา สัจจา
 ขาดต่างคนตรี วรรณฐาน้ำสองข้าง อีกทั้งร่างตข้าน
 ขอถวายธาตุชนิดสี ดอกการนี้ได้บูชา แล้วอยู่ตาม
 ปรียัติ ถือกาศัตย์บ่มสา จมศีลและภาวนา ใ้รักษา
 ตรียสรณาคม มีได้มูสาวาท กล่าวประมาณคำอาจน
 บุญญาได้ประสม ได้อบรมมานานครั้น เท่านั้นและพระ
 เจ้า บุญนั้นเล่ามาถึงพลัน มาได้อยู่เมืองสวรรค์

เพราะบุญนั้นอันจ้านง มีสาวนางชาวฟ้า งามหนักหนา
 เก้าหมื่นองค์ บุญญาตามสั่ง ครบรูปทรงทุกประการ
 มาได้วิมานแก้ว งามพรายแพรวรุ่งเรืองชัชวาล ทุกสิ่ง
 ยิ่งวิกาล พระอาจารย์จึงแจ้งใจ เทพบุตรผู้หนึ่งมา
 มีนางฟ้าโฉมโฉมไฉไล นับได้แสนตราไตร ถ่อมมาลัยทุก
 องค์นาง แต่ห้อมล้อมเทพบุตร โฉมบริสุทธิ์งามต่างๆ
 รัศมีไสสว่าง ดูกระจ่างคือแสงทอง เข้ามามนัสการ
 ประคิษฐานอยู่ก่ายกอง เทียนแก้วและเทียนทอง ดู
 เรื่องรองครบถ้วนถึ เข้ามากราบวันทา ทักขีณาตง
 สามทศ ครั้นแล้วหมู่สาวศรี จึงขรลล้อมรอบองค์
 ฝ่ายข้างพระมาลัย ทอดพระเนตรไปเห็นพิศวง นั้นหรือ
 บรมวงศ์ จิตจ้านงแน่หนักหนา ตรัสถามทั่วโกษย์
 ชงมานเห็นแปลกตา หรือองค์หน่อพุทธา จริงหรือ
 หนาหรือว่าไร บัดนั้นทั่วพันตา ตอบชงคามาทันใด
 ไช้องค์พระเมตตรัย เทพนั้นไช้พระขำอา มาลัย
 ดามไปพลัน เทพผู้หนึ่งซึ่งเข้ามา ได้ทำบุญโคหนา
 ได้นางฟ้าพันประมาณ อินทราทูลมาลัย เทพนั้น
 ไช้จะแจ้งท่าน บุญญาสร้างมานาน เมื่อก่อนการ

เป็นมนุษย์ อยู่เมืองอนนราช เทยวิภาศไปชายสมุทร
 ดูเห็นทรายบริสุทธิ์ ก่อเป็นพุทธรเจดีย์ แล้วทำ
 นมัสการ จิตสันนิษฐานว่า มุนี บรรจธาตุพระชินสี
 ยอชุลบัณฑิต ท่านพระเป็นเจ้า ข้าจะเล่าพระ
 อรหันต์ บุญญาสร้างมาครั้น แต่ท่านพระเจ้าชา
 ก่อสตุปเจดีย์ทราย ดูเรื่องฉายงามโสภา ไพ
 บูลย์ดุจรจนา งามเลื่อม ๆ ดูพราย ๆ บรรเทอองดูเรื่อง
 ฉาย มีจิตหมายเห็นบริบูรณ์ เจดีย์ที่ท้าวไว้ เพราะได้
 ไหว้อนุกุล รัศมีสีไพฑูรย์ ได้สมดัดที่เชยชม พระ
 ไทใจยินดี ได้ปราณคล้ายปรารมณณ์ เก็บดอกไม้
 ผสม ได้บังคมไหว้บูชา เลยงดูบำเรอสงฆ์ ได้
 สบงจัวร์มา ทำฉลองเป็นนาวา จะข้ข้ามภพสงสาร
 บุญก่อเจดีย์ทราย ได้นางฟ้าเป็นบริวาร แสนหนึ่ง
 รูปสคราญ บังคมในไตรตรึงสวรรค์ เทพนั้นมาบังคม
 จิตภรมณเภาวัน แก่พระใจดีย์นั้น จิตผูกพันอันจำนง
 ทักษณทั้งแปดทิศ ตามประสัทธแล้วนั่งลง ในสถาน
 ที่ประสงค์ ที่พระองค์ดำตบกัน

เมื่อนั้นพระศรีอารีย มีนางคราญล้วนสาวสวรรค์

แสนโกฏิสี่พันนั้น   แน่นแจ้นแห่กันมา   เบื้องหน้า
 ได้แสนโกฏิ   เบื้องหลังโศคอย่างเดียวกัน   หม่อม
 สาวนางชาวฟ้า   แห่กันมาប់นพาน   เบื้องขวาได้
 แสนโกฏิ   เบื้องซ้ายโศคงามตระการ   แสนโกฏิรูป
 สคราญ   เป็นวิกาลเสมอกัน   รัศมีสนางฟ้า   มนุษย์
 สาบเทียบทัน   แจ่มแจ้งแสงเรืองฉนั้น   อันดับกันใคร
 จักปุน   พระเถรเชอเลงเห็น   พระศรอารีย์ผู้   ใจบุญ
 แน่นหนามามากมุน   บริบูรณ์งามเลิศไกร   ตรัส
 ทามเท่าพันตา   มีนางฟ้ามกตราไตร   พันที่อุปมัย
 นั้นผู้ใดเท่าโกศีย์   พระอินทกร์ลาววังนัง   คือราชัง
 พระไมตรี   เรื่องรุ่งเป็นสูงยี่   แสงรัศมีตาแดนไตร
 เทวาท่านทั้งหลาย   ลดวรกายลงด้วยใจ   เกรงบุญคุณ
 พระไตร   รัศมีไสอับหมองรา   อุปมาดวงพระจันทร์
 รัศมีนงงามโสภา   แจ่มแจ้งในเวหา   หม่อมเทวาทวัน
 ทุกองค์   อุปมาคือหิ่งห้อย   ดูพรหมพร้อยเห็นน้อยลง
 ใครจักเทียบพุทธองค์   เสมอองค์พระไมตรี   พระเถร
 เห็นนางฟ้า   มาท่วหน้ามรัศมี   รูปร่างล้วนอย่างดี
 ทามโกศีย์ไปมิทาน   สาวสวรรค์หม่อมนางฟ้า   มาท่วหน้า

พระศรีอารีย์ ทำบุญสิ่งใดท่าน ได้วิถารด้วยสิ่งใด
 ล้วนชาวงามสะอาด มีเลาตาคนึ่นวไลโย นุ่งห่มที่พัย
 โกลิไสย ขาวของโยงามโสภา อินทราจึงเล่าไป พระ
 มาลัยฟังกิจจา หมู่สาวนางชาวฟ้า มาหน้าหน้าพระ
 ไมตรี เมื่อนางอยู่เมืองคน สร้างกุศลมากพระช
 ให้ท่านครบถ้วนถึ ฝ้ายอย่างดล้นขาวผ่อง นางถวาย
 ดอกมาลัย ขาวแจ่มใสดุเรื่องรอง ข้าวสารชมโดย
 ปอง ให้ขาวผ่องตักบาตรสงฆ์ ทุกสิ่งซึ่งทำทาน
 ขาวทุกประการดูระยง รสเกลาขาวโดยจง ซึ่งจำนง
 ได้ทำบุญ จำศีลได้ภาวนา ไตรักษาเชื่อในคุณ บารมี
 เป็นที่บุญ มีแก้วมุตนางศรัธา มาหน้าหน้าพระศรีอารีย์
 นางทำทานของโอฬา หมดจดด้วยรจนา แบ่งมัน
 ทาหอมเอาใจ แต่กลิ่นนางชาวฟ้า ส่องรสมายังมาลัย
 นำหน้าพระเมตไตร บุญนางไซร์ทำมากมาย กำไล
 ใส่กองเชิง ดูบันเทิงงามพรรณลาย รัดเกล้าผมเผ้าด้วย
 กรัดชมสายประกายอัน นางใดใครจักเท่า ทั้นนาง
 สาวชาวสวรรค์ เหมือนอย่างแกลิ่งกลิ้งกัน ซึ่งมา
 นั้นพระไมตรี งามฉิมพรมเดี่ยวดาบ หาผิดไม่นาง

ทั้งนี้ คือหนึ่งน้องกับพี่ เพราะบารมีได้สร้างมา หมู
 นางผู้เลิศแล้ว วิมานแก้วขาวบาดตา งามรับประ
 ดับตา แก้วรจนาเป็นโกฏิล้าน ล้วนขารงามโสภา
 บุญนางฟ้าพันประมาณ พุเกิดทุกประการ เพราะ
 ศักดิ์ทานได้สร้างมา ด้วยบุญพระศรีอารีย์ พันประ
 มาณพระข้าอา บุญนางได้สร้างมา ได้นำหน้าพระ
 ศรีอารีย์ มาตั้งฟังพระอินทร์ จำได้สนิททุกประการ
 ช่างนางได้ทำทาน ได้วิมานงามประไพ แสนโกฏิ
 โฉมนางฟ้า ทิยาตรามาไสว สี่เหลื่องงามเรืองไกร เป็น
 ยองโยทกองค์นาง รูปโฉมประโลมใจ เห็นโฉมใด
 ดุส่าอังกค เข่องย่างคองนางช่าง พันที่อ่าจะพรวณา
 รศมสรรุงเรือง ล้วนนางเหลื่องงามโสภา บุญนาง
 ได้สร้างมา อยู่เบื้องขวาพระศรีอารีย์ ทรงผ้าทิพย์
 โกลไสย ล้วนเหลื่องไปงามตระการ เหวองค์ทรง
 นางคราญ ผ้าค้ายปานนางชาวฟ้า เมื่ออยู่ในมนุษย์
 นางบริสทุชด้วยโคหนา อรุ้งทั้งซ้ายขวา ค้อมบพลา
 มาลาทอง เหวองค์ทรงโสภา ดุเกษาค้อมตัดทอง
 งามฉมเมื่อยมย่อง กายล้ำของเหลื่องมแสง คิวโค้ง

วงพระภักตร์ เป็นที่รักอยู่กลองแกล้ง งามถ่มมีระแวง
 เทพย้อมแต่งให้รจนา พระอินทร์จงเล่าให้ นางทั้ง
 หลายนพระอา เมื่ออยู่ในมนุสสา มีศรัทธาทำบุญ
 ทาน แลไปแต่ล้วนเหลือง มีได้เคื่องทุกประการ
 ข้าวปลาเครื่องอาหาร มาลาบานเหลืองโสภา ผ้า-
 สบงแลจัวร์ ย้อมเหลืองอ่อนของนา ๆ ใส่บาตร
 ทุกเวลา แล้วภาวนาทุกราตรี แสนโกฏิย้อมเหมือน
 กัน นางทั้งนั้นบ่แปลกมี คือหนึ่งนึ่งกับพี่ นาง
 ทั้งนี้ได้วิมาน ย้อมเหลืองดูเรืองรอง ล้วนแต่ทอง
 ทั้งสดาน ครอบถึทุกวิมาน ทุกประการพูนเกิดมา
 นางเสวยแต่เครื่องทิพย์ บ่พักหีบเที่ยวเร่หา นึกใด
 ไพบูลย์มา ด้วยบุญญาที่ทำทาน มาลัยเทพเดร พระ
 ผู้เป็นชมสมภาร บุญญาพระศรีอารีย์ พันประ
 มาณจะพรรณนา พันแปรแต่เบื้องซ้าย นางทั้งหลาย
 ช่งล้อมมา ย้อมแดงแสงชะบา หมุ่นางฟ้าทุกองค์
 ไป บ่ได้จะแปลกกัน นางทั้งนั้นทำบุญใด เหมือน
 กันทั้งนั้นไซร์ เป็นฉันใดทั่วพันตา เมื่ออยู่ใน
 เมืองคน ทำกุศลสิ่งใดหนา สำแดงแจ้งอาตมา งาม

โสกาแต่ล้วนแดง ย่อมเหมือนกันทั้งหมด เห็นปรากฏ
 ไปด้วยแสง บันเทิงล้วนเครื่องแดง เทพยแดง
 บุญโตม้ ทุกสิ่งล้วนเครื่องแดง นางตกแต่งผ้ากำพลี
 ขาวตอออกดอกไม้ แดงแสงดีได้บูชา แล้วนางแต่ง
 อังคาส ได้ตัดบาตรทุกเวลา นางได้ฟังเทศนา ของ
 โอพามุชาธรรม เพราะนางได้ทำบุญ ทดแทนคุณ
 พระอรหันต์ กับสงฆ์ช่วงนั้น ล้วนแพร่พรรณผ้า
 สบง ย่อมแดงแสงระกำ นางเจ้าทำถวายสงฆ์
 จึงมาได้ครอบครอง หน่อพุทธพงศ์พระศรีอารีย์ รูปโฉม
 น้อมนางฟ้า ผู้ใดมาเปรียบบุญปาน รสกลิ่นสะทั้น
 หวาน บุษบาบานก็ปานกัน นางได้วิมานแก้ว ย่อม
 พรายแพร่แสงพรายพรรณ ทุกนางอย่างแก่งสรรพ์
 งามสะกั้นล้วนสคราญ พันที่จะพรรณา ด้วยบุญญา
 พระศรีอารีย์ ได้นางเป็นนริวาร เพราะโพธิญาณได้ทำ
 มา อินทราเล่าพระมาลัย ฟังแจ้งใจหัตยา ประเสริฐ
 เลิศเมืองฟ้า สันเกษาฟังแจ้งใจ พันแปรแลเบื้องหลัง
 นางสะพรั่งมาไสว แสนโกฏงามประไพ เต็มแน่น
 ไปพระทัยหวัง ล้วนเกี่ยวเชยวมรกต งามใสสด
 พันกำลัง มากมายมาฝ่ายหลัง คู่สพรั่งามเหมือนกัน

อารมณ์แต่ล้วนแก้ว แสงพรายแพรวไปทั้งนั้น บ่แพก
 แปรกปนกัน หมุ่นางสวรรค์คือสัมมา หมุ่น้อย
 โฉมประไพ งามครบไปทุกอาตมา อุปมาคือจินดา
 แก้วมุกดาเขี้ยวรุจี มาลัยถามพันตา บุญนางฟ้าบุญ
 กองนี้ เมื่อยุมนุสสี นางทั้งห้าบุญใด เมื่อนั้น
 พระอินทรา กล่าวตอบมาบัดเดียวใจ นิ่งกลางเทวา
 ไชรี ขอกรไหว้กล่าวอภิปราย ข้าแต่พระเถรเจ้า จะ
 ขอเล่าให้สืบสาย บอกบุญนางทั้งหลาย มาฝ่ายหลัง
 พระไมตรี เมื่อก่อนนางได้เกิด เอากำเนิดถืออัญฐะมี
 นางทั้งห้าได้ศรัทธา จำศีลรักษาศรัทธา ตามอรหันต์
 ท่านแจ้งมา แล้วนางฟังเทศนา ได้บูชามาลา
 เขียว ถวายผ้าพระอรหันต์ ทุกองค์นन्दุพรรณเดียว
 แล้วไปด้วยเครื่องเขียว หึงธงเทียวบูชาธรรม ครั้น
 ตายได้มาเกิด เอากำเนิดในเมืองสวรรค์ คือสมทร
 ธารานัน สี่หมื่นได้ทำทาน ข้าแต่มาลัยเจ้า เหลือ
 ที่เล่าจะประมาณ คือสมทรทะกัณดาร จะประมาณ
 นาสาคร ขานพน(ต้นชะบับขาด)คือหนึ่งว่ากระต่ายคอน
 จูหยงนาสาคร ก็จะจมลงทรศุทธา บารมีพระเมตไตร

แสนอสงไขยยิ่งมากกว่า พระมาลัยทูลหัวอา โยม
พรรรณาแต่พอดี

เมื่อนั้นพระศรีอารีย์ มีบริวารย่อมสาวศรี มา
ถึงพระเจดีย์ จึงกราบไหว้นมัสการ กราบลงแล้ว
นางสาวฟ้า แกล้งแกล้งถวาย ตั้งไว้บนอากาศ งาม
เคียรดาษเพร็ดเพราพราย รอบขอบอยู่เรียงราย ถ้วน-
ทุกทิศล้วนฉัตรธง นางสุวรรณนับโกฏิแสน ถอด
แก้วแหวนแกลังจำนง บุษชาติพทของค์ เครื่องธำ
รงค์มากอนันต์ แสงเรืองสอาด เต็มอากาศทั่วเมือง
สุวรรณค์ คุจพระอาทิตย์นั้น และพระจันทร์บนเวหา
ตางนางบังรองขับ ตางนางจับระบำมา ตางนางคด
เสภา ตรียาคนตรระงม มีกลิ่นหอมตระหลบ ทั่ว
พิภพชั้นอินทร์พรหม เสียงสาวก็หวานระงม น่า
ใคร่ชมเสียงคนตร

เมื่อนั้นพระศรีอารีย์ มีโองการกล่าววาท ขอ
ถามพระชินศรี ช่างมานประสงค์ใด ท่านมาแต่ไหน
นั้น เห็นอัศจรรย์ในพระทัย บอกเล่าให้เข้าใจ ข้า
นไชรใดฟังยิน ช่างท่านจำนงมา ถึงเมืองฟ้าแลดู

เมืองอินทร์ บอกข้าตามอาจิน เล่าให้สิ้นข้ออภิปราย
 บัดนั้นพระมัลลย์ ท้าวปราศรัยกับบรรยาย ซึ่ง
 รูปตั้งใจหมาย จะมาไหว้พระเจดีย์ ที่รูปจำนงหมาย
 มาถวายดอกมณี บุชาธาตุชินศรี ด้วยรูปตั้งใจ
 หวัง ใคร่พบบพิตรท่าน พระศรีอารีย์หน่อพุทธัง
 ใคร่แจ้งแห่งวาจิ่ง จะใคร่ฟังแลดู ขอดถามพระ
 เป็นเจ้า ของพระเล่าชาวมุขุ เขากินและเขาอยู่
 ได้อุชุประการใด เขาย่อมประพฤติกการ ได้วิถาร
 ด้วยสิ่งใด พระเจ้าจงเล่าไป ให้เข้าใจหน่อหนึ่งรา
 พระเถรจึงขานท้าว จึงแจ้งเล่าหน่อพุทธา เขานั้น
 ทำไร่นา ได้รักษาอาตมาตน ชุมพุกท่วปนั้น เขา
 ทำกินทุกตำบล ลางบ้างได้ยากจน ครั้นกศลได้เป็น
 ดี ลางคนนั้นรูปงาม ลางคนเล่าก็อปรีย์ ลาง
 คนน่าบคสิ บมิดท่วกายา ลางคนให้เปื่อยพัง ดูรุงรัง
 ทั้งรูปา ลางคนให้เป็นบ้า เป็นนาๆ ทุกประการ
 มีสุข-น้อยหนักหนา ผู้ทุกข์มากพันวิถาร รู้แต่ทำ
 การงาน ทุกวันวารบ่มผล ล้ายากยากเสดสา หาข้าว
 ปรถารักษาตน เวเทียวววายชวน รักษาคนยากนัก

หนา ลางคนน้ำใจบาป ทำยุ่งหยาบบ่ศรัทธา ฆ่า
 เนื้อและเบือปลา ขายเอาคำรักษาตน ลางคนโอ-
 หังนั้ก คบกันลักทุกตำบล ทำร้ายให้วายชนม์ การ
 กุศลบ่บำพา ลางคนน้ำใจดี ได้มั่งมีเพราะอุส่าห์
 ทำไร้อะไรและไถนา ได้ข้าวปลาเอามาขาย ได้เข้ามาทำ
 บุญ จิตปองปนร่าหนักหมาย ขอเกิดทันตุลาสาย พระ
 ศรีอารยะเมตไตร อันว่าชาวชุมพู ทำกินอยู่เลือก
 ทัด คนชว่มากพันที่ คนต่น้อยนักหนา อายุสั้น
 ก็น้อย ลางบ้างถอยต่ำลงมา ยี่สิบสี่ห้าห้า ม้วย
 มรณาชวาสัญ ลางบ้างกั้นนาน โดยประมาณแปด
 สิบนั้น เก้าสิบน้อยหน่งนั้น จึงอาสัญม้วยมรณา
 ลางบ้างเกิดมาตาย หึ่งหญิงชายมากหนักหนา ลาง
 บ้างแต่สิบห้า ถอยลงมาแปดเก้าปี หาไม้เป็น
 เทียงทัน ต่าง ๆ กันหน่อชันศรี ชุมพูอยู่ณนี้ ลาง
 บ้างดมศรัทธา ศรีอารียท่านตรัสถาม จึงบอกความ
 พระช้อา ซึ่งเขามีสรัทธา ทำบุญญาประการใด รูป
 ษจะขอเล่า แก่พระเจ้าให้เข้าใจ ชักชวนชวนไป
 พร้อมกันไชร่กองพระทราย ครั้นแล้วถองคุณ จะ

เอาบุญให้สืบสาย   ลางบ้างบวชลูกชาย   ให้เพริศ
 พรายเป็นพระสงฆ์   ลางบ้างบวชลูกหญิง   เป็นที่พึง
 ใหย่งยง   ลูกชายเป็นจ้านง   ได้ประสงค์ซึ่งศรัทธา
 ลางบ้างสร้างอาวาส   ให้สอาดกุโสภา   ทุกสิ่งมีนา ๆ
 เครื่องบูชาตกแต่งกาย   แล้วให้ปลุกกุฎ   ให้พระช
 งามพรรณราย   แล้วให้ชนเอาทราย   มากองไว้ตาม
 ประสงค์   บุญทำทั้งนี้ไซ้   ช่วยเจ้าไทแต่งไว้ดวง
 ตามจิตคิดจ้านง   จักก่อองค์พระเจดีย์   ลางบ้างทำ
 เพहार   ให้วิถารรูปชินศรี   ลงทองงามพื้นที่   ตาม
 ชงคัมศรัทธา   ทศมาพรรณา   ให้วิถางามบวร   สัจจาขอ
 อวยพร   ให้เหมือนช่อนดอกมาลี   ลางบ้างให้ผ้า
 ผ่อน   สะบงวรแก่พระช   รัตอกแพรอย่างดี   ของ
 ถวนอกมากครบครัน   เอาถวายแก่พระสงฆ์   ตั้งใจ
 จงล้วนทุกอัน   เป็นสุขอยู่ทุกวัน   ทำอยู่นับชาติ
 สาย   ลางบ้างห้ามฉลากภัต   เอาสมบัติมาเจ้อจ่าย
 ทุกสิ่งล้วนมากมาย   คนทั้งหลายกศรัทธา   ลางบ้าง
 ทำกุศล   ทศพลแจ้งธรรมา   พระเวสสันดรมา   ได้
 ขูชาของทุกอัน   ดอกไม้และเทียนทอง   ของพระ

สงฆ์ทุกสิ่งอัน คาทากก็เท่ากัน ถ้วนครบพ้นอันศรัท
 ธา วันเดียวเทศน์ให้จบ โดยเคารพเครื่องศาสดา
 รางบ้างมีศรัทธา เอาคาถาพระทศพล มหาชัยสวด
 ที่เรือน มีไต่เพื่อนเป็นมงคล พร้อมพรุ่ทุกกุศล
 ทุกตำบลชนนหนา รางบ้างเที่ยวแพ้วตาม ในอา
 รามชง้วควา รางบ้างทำศาลา ไ่ว้รคาทักกลางหน
 รางบ้างเห็นเขาตาย ขวนขวายเป็นร่อนรน ปลงผี
 เอากุศล แต่เลือกคนจะศรัทธา รางบ้างแต่งเครื่อง
 ฉน์ ไ่ว้ครบครันของโอชา นิมนต์พระสงฆ์มา จิต
 ศรัทธาให้ไต่ฉน์ รางบ้างช่วยแห่นาค พระสงฆ์
 มากเมื่อบัดนั้น ไ่ว้เพียรรำเรียนทัน ถวายน้ำมนต์
 ศรัทธา รางบ้างแต่งยาไ่ว้ ผู้ไ่ว้ไ่ว้ไ่ว้รักษา ไ่ว้
 คลายหายเพราะยา บ้างรักษาคนพิการ รางบ้างรัก
 ษาแม่ พ่อฉน์แต่เป็นประธาน พระครูและอาจารย์
 เชอวงค์ปธานและพระสงฆ์ รางบ้างเรียนธรรมา ถอ
 ศีลาอยู่มั่นคง เข้าค้ำแต่ฉ้านง บั้ลมหลงในธรรมา
 รางคนนุ่งผ้าดำ จิตค้ำตามศรัทธา ถอศีลแปดศีลห้า
 ให้รักษาเป็นประธาน รางคนนุ่งผ้าขาว นำจิตเต้า

บ่เป็นการ คิดไขว่เพราะใจพาล คิดทำการอกุศล
 ลางบ้างบวชภิกษุ บ่ได้ดูในมรรคผล เทียวคำรักษา
 คน การกุศลไม่นำพา ลางบ้างทำนอกกิจ ปารา
 ชิกด้วยสกา ทคนอ่อนนั๊กหนา บพิตรหนามาจำใจ

บคนนพระศรีอารีย์ ได้ฟังสารพระมาลัย ว่าชาว
 ชุมพูไชร ได้ตั้งใจรักษาทรง สบายข้างภายใน เรา
 ขอบใจท่านทั้งนั้น ศรีทธาเขากล้าครัน เห็นจะทัน
 พระไมตรี ซึ่งเขาทำการบาป เห็นยุ่งหยาบนักพระ
 ช ปีนเกล้าเล่าให้ถึ ตัวเรานฟังอาการ

บคนนพระมาลัย จึงเล่าไปพระศรีอารีย์ คน
 ร้ายมากมายท่าน ซึ่งทำการร้ายไม่ดี ลางบ้างตพ่อแม่
 ผู้เฒ่าแก่และพระช ทำร้ายไม่ปราณี เป็นเช่นนมาก
 นั๊กหนา ลางบ้างสร้างแหวน เทียวชักชวนหมู่ประ
 ชา ไปชักลากเอาปลา ครันได้มาขายแก่เขา ลาง
 บ้างสร้างหอกใหญ่ เดินเข้าไพรนั่งชุกเซา เห็นสัตว์
 สกัตเอา คนเหล่านี้ยากนั๊กหนา ลางบ้างข้างยิงปืน
 กลางวันคนเทียวในป่า เห็นสัตว์สกัตหน้า เขาได้
 มายิงเอามัน หมูกวางและแรดควาย ครันยิงตาย

นนน เตอเนอแจกบ้นกัน ลูกเมี่ยมมันนันใจ ลาง
 บ้างเชอผมด คีปรากฎมั่งมีใหญ่ จะไหวเมื่อวันใด
 ฆ่าเบ็ดไก่แกะวัวควาย และให้ตี โทนทับ ให้ร้อง
 ขับเรียกภูติพราย กินเหล้าเข้าเมามาย มือขว่นขวาย
 ร่อนรำไป บอกว่าปลิงจับ ส่วนมือรับเอาเบ็ดไก่
 มักเหล้าคิมเข้าไป เมาแล้วไซร้ก็ทกทาย ลางบ้าง
 เห็นเขาคี ได้มั่งมีคิมมุงหมาย พุดบิคคิคนึงชาย
 เงินทองได้แจกบ้นกัน ลางบ้างทำไร่นา ได้ข้าวปลา
 มากครมครน หงสาวาดังต้น พวกมันนั้นมาหนัก
 หนา ลางบ้างเป็นนายบ้าน ตนรุกรานหมู่ประชา ลูก
 บ้านมันหงสา คีตรุษยาวามั่งมี ลางบ้างเป็นนาย
 แขวง ได้จัดแจงทำบุญช ลูกหลานกมมม ตั้ง
 บุญสืบต่อไป ลางบ้างเป็นเจ้าเมือง ได้ฟูเฟื่อง
 เพราะเป็นใหญ่ ทบตมปราศรัย ให้รับใหม่บ่เที่ยง
 ธรรม ลางบ้างทำนาไร่ เบี้ยพไว้ให้แข่งขัน จ้ม
 เห่งเอาเพื่อนกัน พวกมันนั้นมากหนักหนา ลางบ้าง
 มผวเมย อย่างกันเสียเที่ยวเรหา ผู้ชายได้เมยมา
 เมยกดาว่าทบต ข้างหญิงทำวุ่นไขว่ คีคนอกใจแก่

สาม คบชู้ดูดัส เป็นอย่างนั้นมากนักรหนา นาง
 หญิงชงคตัก ชายมรักเที่ยวเร่หา มดหมอรุ่มนตยา
 ให้ชายมาทำเล่หกล ผู้ชายรักหลงไหล พลังลืมไป
 เพราะกามกล ทำยาแฝดแล้วเรียนมนต์ หญิงนาง
 คนเบนมายา เป็นกณะกะกระสือกิน ทุกถาน
 ถิ่นและเคหา เทียวกินทุกั่วควา เพราะทำยาให้ฟัว
 กิน ผู้ชัวมากนักรหนา จะเถามาให้หมดสิ้น มาก
 มายในธรนิน แต่บดินทร์พ่อจำใจ

โพธิสัตว์ฟังพระมาลัย ชาวชุมพูไสย น้ำใจ
 ร่ายกาจนักรหนา ชัวร่ายมากมายพระอา น้ำใจแข็ง
 กล้า ทำบาปหยาบชัวแข็งขัน ผู้ชายที่ไหนจะทัน
 พระศรอารยนั้น ว่ามันจะทนนรกกา นอกกิจตาม
 บัญญุตมา ทำบาปหยาบชัว เห็นจักเสดสาชานาน
 มบาปนั้นหาประการ ชึงบัญญัติห้าม พระศรอารีย์
 โปรดยากนักรหนา ที่ท่านชึงทำกิจฉา จำไว้อย่าคลา
 เมตตาท่านพาเราไป บอกว่าชาวชนพใน ถ้าวาดัง
 ใจ ขอกราบท้าวไทศรอารีย์ ให้เร่งทำบุญให้ท่าน
 ล้างกรรมพลท่าน วิถารเรื่องพระศาสดา นางเรื่อง

พระวิฑูรย์นรา สวรรณสามมา มโหสถเรื่องพระเต
 มย ภูมิตตผู้เรื่องฤทธิ จันทรกุมารศรี พราหมณา
 รอดผู้มศรีทธา มหาชนกเมอตกชลธาร นิมิตร
 ราชา แลพระมหาเวสสันดร ทั้งสิบชาตินมหยอม
 จะทันทานกร เป็นสถาพรโอพา อนึ่งได้สร้างพระ
 ธรรมา อภิธรรมนันทนา แล้วพระมหาพุทธคุณ ให้
 สร้างพระมหาชัยทัพนมนต์ นั้นเป็นกศล จะทันทศ
 พลนันทนา ให้เร่งจำสกลภาวนา อนึ่งอนัตตา กสลา
 ธรรมมาเรื่องศรี ให้ทำจงกรมกฐี ถวายแก่พระช
 ถวณต์แต่ให้ครบครัน ที่ใส่ผ้าอาบนานัน เต่าพัน
 โพนัน เครื่องฉันทุกถ้วนครบไป แล้วให้กองพระ
 ทรายใน อาวาสนั้นไซ้ ตั้งใจทำแล้วจึงกลอง อย่า
 ได้เสียตายนเงินทอง อย่าคิดจิตปอง กงนนั้นเป็นของ
 นรทาน เชอจำคำพระศรีอารีย์ สังกมฐาน ให้
 เร่งคิดอ่านหาเอา ผู้ใดใครตามคำเรา อย่าหังสาเขา
 ตั้งเอาในสัจวาที อย่าคิดน้อขายไม้ดี ให้สร้างบารมี
 สิ่งของดี ๆ ทำทาน ครานนั้นจะเป็นแก่นสาร จะยืน
 อยู่นาน ให้ทันศรีอารีย์เมตไตร ขอนพระชจำไว้

พวกชมพูใน ตั้งใจให้บวชอาตมา เป็นสงฆ์ทรง
 บารมีตา จำศีลภาวนา รักษาศีลาพระไตร อย่า
 ทำนอกกิจวินัย ได้ความผดใหญ่ อย่าได้มีใจฉันทา
 อนึ่งปลุกโพธิ์ไทรพฤกษา ทำสะพานศาลา บุญญา
 นนกล่าสัตว์ อนึ่งให้ลูกอยู่วัด เรียนพระปริยัติ
 ให้ได้สันตถ์วันดี ให้บวชเป็นพระเนรช ยี่สิบเอ็ดปี
 ทันทบวชเป็นภิกษุ ได้เรียนธรรมาจนปรุ ภายหลัง
 อาย จะไต่ขึ้นลุดอยู่นาน ผู้ใดใครบวชลูกหลาน บวช
 ขาคันท่าน บุญนี้วิถารหนักหนา อนึ่งโปรดนก
 ปล่อยปลา โปรดทาสปล่อยข้า ให้ออกไปหาทำกิน
 อนึ่งสัตว์ในแผ่นดิน มีชีวิตสิ้น อย่าได้ดูหมิ่นให้
 ตาย อนึ่งจะทำนาไร่ ทำแต่ตามได้ อย่าให้วัว
 ควายเสดสา อนึ่งถ้าเป็นลูกค้า ซอขายได้มา เอา
 ค่ากำไรกึ่งหนึ่ง คนโง่ ننไม่รู้งถึง บ่คิดรำพึง เหมือน
 หนึ่งดวงล้อล้อชาย ถ้อได้ทรงนโดยหมาย พระเถร
 จงได้ เอาข่าวนใส่ไปนา บอกชาวมนุษย์ได้ให้
 ครนมศรัทธา เบื้องหน้าจะมีความสุข ทำคุณทำ
 บุญได้ทุกข์ อย่าได้เอาจอก ภายหลังจะทุกข์ยิ่งกว่า

ระวังภัยในหัตถยา ให้พร้อมฎีกา บุญอันนั้นพ้นอุป
 มัย ทำบุญด้วยวุ่นฟู่นไฟ ข้าวของตนไซ้ร้ เท่า
 ไรทลายสูญภัยหาย เป็นเวรแก่คนมากมาย พระเถร
 จำหมาย จะได้ไปบอกชาวชุมพู พระเถรจึงได้เห็น
 คุณ โปรคไปทุกหมู่ ว่าตู่ข้านสั่งมา ผู้ใดมีใจ
 ศรัทธา ได้ฟังเทศนา ตามเรื่องศาสดาเมื่อตรัส
 ผู้ใดได้ฟังบริมิต ตามแจ้งคำอรรถ สันตักจะได้พบ
 องค์ เห็นพระศรีอารีย์พุทธพงศ์ ตั้งใจให้ตรง ประ
 สงค์จำนงสืบสาย ให้ทำสังคายนาย อาริยทรีย์ย่อ
 ถวาย ติร้ายให้ทันศาสดา ผู้ใดตั้งใจศรัทธา ตัด
 รากะตันทา โมโหโกรธาเหือดหาย ตัดารายมาย ฆ่า
 สัตว์ทั้งหลายปราลย์ อย่าได้ฆ่าเบ็ดฆ่าไก่ เห็นจัด
 จองภัย ที่ไหนจักทันฉินศรี อย่าได้ตัดฆ่าช้ ชงทรง
 บารมี จะตกวัจขุมใหญ่ ฆ่าพ่อตแม่ันนไซ้ร้ เป็น
 เวรเหลือใจ จองภัยแก่หมู่ช้พราหมณ์ ต้ฆ่าพระ
 ครูอาจารย์ ซึ่งเป็นประธาน วิจารณ์ได้สั่งสอนตน
 คบด้วยหญิงร้ายหลายกล บ้ากามลามตน ประจน
 สืบรากะตันทา ล้วงประเวณินา เจ้าของปองหา เวลา

นั้นให้เหลือใจ พระสงฆ์ทรงศีลวินัย นอกกิจผู้
 ใหญ่ คบไขว่ด้วยหญิงมีด สิบราคะเมถุนสิ่งนี้ นอก
 กิจผิดชั้ เสียแรงเป็นชตาบุญ บาปห้าสิ่งนมุขุญ
 พระบัญญัติมูล บัได้นุกุลโปรดปราน นาระเวน
 แรงแข็งท่าน องค์พระศรอารีย์ จะโปรดนั้นไม่เคลื่อน
 คลาย ล่วงประเวณหนา ขนงวคมกล้า นับ
 หลายกัลป์ชานาน ต่มาพระครูอาจารย์ ปราชกผิด
 ท่าน พ่อแม่แดนถานเดียวกัน กะทะลูกใหญ่ครอบ
 มัน ขันมีไคปลัน ไม่เห็นเดือนตะวันอันใด แต่
 ทนเสดสานั้นไซร์ เป็นตายอยู่ใน นับไปไควันละ
 เจดกา กินแต่หนองเนาอาตมา สิบโลหิตตา เป็นชา
 เป็นนานเหลือใจ บาปห้าสิ่งนมุขุญ พระบัญญัติไซร์
 นับไปไคร้อยกัลป์ มาไคมาเกิดเลยหนา แต่ทน
 นรกา พระเพลิงการกล้าสังหาร พระชัประณีเทิด
 ทาน จงเอาอาการ ไปบอกแก่ชาวชุมพ พระ
 มาลัยท่านไคเอนดู ไปแจ้งให้รู้ ว่าตข้าสังหนักหนา
 บัดนั้นพระมาลัย พังพระไตรชงสั่งมา เออ
 พ่อจะบอกว่า ทัวชนะนาให้แจ้งการ ผู้ใดใจเคารพ

จะใคร่พบพระศรีอารีย์ อย่าเสพสราบาน บ้าพะนั้น
 ท่านได้พันทวี อนึ่งอย่าฆ่าสัตว์ ให้ระมัดคองคังค
 วัวควายนั้นพระช เวรสิ่งนี้จะตามจอง อย่าอวดว่า
 เรียวแรง ยิกไล่แทงสัตว์ทั้งผอง เนื้อขายได้เงิน
 ทอง อย่าคิดปองเป็นเวทนา มิได้พบพานท่าน พระ
 ศรีอารีย์ท่านเจ้าข้า จำหมายไว้เถิดหนา บอกลุณาทิกา
 ให้ทั่วกัน ผู้ใดจะใคร่ไหว อย่ามั่งง่ายคิดตั้งคั้น
 อย่าคิดใจอาธรรม์ บาปนั้นมิพบจวน ผู้ใดใครใคร่เห็น
 เมื่อท่านเป็นพระสมควร งานจบครบถ้วน ย่อม
 ประมวลด้วยบุญญา ผู้ใดใครไม่ดี ยะยวนชี้ให้โกร
 ธา โกรธซึ่งทำบบ้า ด้วยญาติกาให้อาวรณ์ ผู้ใด
 ใครจะเห็น พระผู้เป็นองค์พุทธโพธิ์ ท่านนั้นจะได้
 ไปรด ยายตาโคตรเล่าเผ่าพันธ์ ตนอย่าได้โกรธ
 เกียว เป็นโคตรเดียวมาด้วยกัน ค่าองค์ผู้ทรงธรรม์
 ตัวผู้นั้นมิทันเลย ผู้ใดใครได้ไหว ยามล่วงไปที่ชม
 เชย โพธิ์ไทรใหญ่ท่านเอย เป็นสำนักที่สบาย ผู้ใด
 ใครใคร่พบ พระไมตรีผู้ฤาสาย อย่าตัดรากตัดปลาย
 พระมหาโพธิ์นั้นอันมี ผู้ใดใคร่ปรารถนา ทนศาส

สดาพระชินศรี ทรพย์สังข์ทรงบารมี อย่าเบียดพิช
 เอาแต่ตน ผู้ใดใครใครไหว อย่าทำร้ายให้วุ่น
 ศัลทานเป็นศัลตัน มาแปดปนเป็นเวรา ผู้ใดใคร
 ใครเฝ้า พระเป็นเจ้าหน่อศาสดา อย่าได้ทำมิจฉา
 ในวัดความสู้ดี ผู้ใดใจร้ายกาจ อย่าประมาทเถร
 เณรช กถาวร่ายให้อุปริย การท่งนี้ไม่ได้เลย มาลัย
 พระเถรา พึงคำข้าเถิดพระเอย จำไว้ออย่าลืมเลย
 ได้กล่าวเฉลยชาวชุมพู มาลัยรับโองการ ตามคำ
 ทานซึ่งเห็นดู ปราณชาวชุมพู ให้เขารู้คำตามหลัง
 อนึ่งชาวชุมพู ทุกกองหมู่จะใคร่ฟัง เออพ่อซึ่งพ่อสั่ง
 มิได้พลั้งอย่าสงสัย บพิตรรูปจะบอก แก่ราษฎรอย่า
 ร้อนใจ จะว่าพระเมตไตร โภธิสัตว์เจ้าสั่งมา อนึ่ง
 ชาวชุมพู เขาชื่นชมใจปรีดา ใคร่ชมบารมีตา ได้
 ศรัทธาเพิ่มเติมไป อนึ่งโสคบบพิตรตรัส ซึ่งสัตว์โลก
 ทั้งหลายใน ได้พบพระเมตไตร จะกราบไหว้ถาม
 โดยเดา บพิตรพระศรีอารีย์ ผู้เป็นปราชญ์โฉมล้ำ
 เกา ท้าวเสด็จมาโปรดเรา ในขณะคณะโต ครั้น
 เมื่อรูปจะบอก ภายในนอกหายสงสัย พระจะไป

คณะใด ขอพระเจ้าตามล้าเนา บพิตรจงบอกให้
 รูปจะได้บอกแก่เขา ให้แจ้งตามล้าเนา เมื่อพระ
 ได้ศัพท์ปัญญา พระจะตรัสในคณะใด ขอบพิตรได้เอ็น
 ดู เทศนารูปพ่อรู คณนั้นให้แจ้งใจ เมื่อเขาจะ
 ถาบรรพ รูปจะบอกจะแก้ไข ให้รู้อัมชาศรัย เมื่อ
 ท่านไปตรัสเป็นพระ พระศรีอาริย์ขานตอบไป พระ
 มาถัยใจสคะ เมื่อข้าจะเป็นพระ มีได้ละบถวินัย
 ข้าแต่พระเถระเจ้า จะบอกเล่าให้เข้าใจ เมื่อข้าจะ
 ลงไป ขนบทไชรในชุมพู เมื่ออยู่ในศาสนา โคดม
 เจ้าเสราหมองอยู่ เราคิดน่าเห็นดู ชาวชุมพูจะเรียง
 ไป ผูกชนทัวทั้งหลาย ล้วนใจร้ายบาปเหลือ
 ใจ จะทำบุญนั้นไชร น้อยถอยไปยังนักหนา ข
 ครานรักษาธรรม ผลศีลนั้นบ่นำพา ทำบาปเป็น
 หยาบช้า บารมีตาไม้ชนบาน ยุ่งหยาบทำบาปยิ่ง
 ทั้งชายหญิงพื้นประมาณ มิใคร่ได้ทำทาน ทุกถิ่น
 ฐานไม่ละอาย พระแม่บังเกิดเกล้า เขานั่นเล่าคิด
 ปองหมาย เลียงเป็นเมียสบาย ทั้งหญิงชายไม่อด
 สุข แม่บ้าและแม่น้า ลอบคบหาทำเป็นขู้ ทำไม่

ให้ใครรู้ ไม่อดสูตนเลี้ยงเอง พี่สาวแต่พี่บัว แกล้ง
 เยาะเย้ยทำเป็นเพลง ทำชู้ไม่กลัวเกรง เลี้ยงกัน
 เองไม่กลัวอาย หญิงชายหมู่พวกนี้ ร้ายพันที่ทำวุ่น
 วาย โอ้หง้าหาฟังไม่ ไม่มีอายเท่าเกย ลูกเลี้ยง
 เอาเป็นเมีย ไม่ให้เสียชาติอันนี้ หญิงชายไม่บดล
 เอาตั้งนคอเตรฉาน ไม่คิดขอลูกสาวท่าน เลี้ยงกัน
 ชนบาน มัวเมาส่งสารลูกเอง หญิงชายใจวุ่นครุ่น
 เกรง มิได้กลัวเกรง ลูกเองควรสมาคม เสพ
 ด้วยแม่เลี้ยงแม่นม ทำการอาจม สมาคมด้วยพี่
 สะใภ้เอง ทั้งหญิงทั้งชายโฉฉาง เจ้ากรรมทำเพลง
 พัลวันกันเองอลวน ลูกหลานเอาเป็นเมียตน ไม่
 คิดกุศต ทูรณคือสัตว์เตรฉาน ผุ่งชนในโลกสงสาร
 อายุบ่มินาน พลันสิ้นชีวิตวายชนม์ ครันตายตกนรก
 ทุกข์ทน เจ็บหนักอะดักดล เพราะตนเป็นคนอาธรรม
 ทนนรกอยู่ย่นนับกลับ เพราะตนโมหัน เลี้ยงแม่ตน
 นินแตนนา ลางหญิงเอาชายรักษา ครันเติบโตขึ้นมา
 ปรารถนามาเอาเป็นพี่ ลางชายรักหญิงเมามัว เอา
 เป็นลูกตัว ครันแล้วทำชู้เป็นเมีย หญิงชายครัน

วายชนม์เสีย เพราะบาปทำเยี่ยง ลามสนเพราะเมา
 ตัณฑ์ ไปตกรรณานชา เพราะกรรมตัณฑ์ มารยา
 ใจร้ายอกศล มิได้เกรงพ่อแม่ตน เสพด้วยกามกถ
 เป็นอันอลวนไปมา บาปหนักอัปลักษณ์หนักหนา อายุ
 ถอยมา จากร้อยปีตราถอยลง เป็นกันดั่งนี้ใจตรง
 แต่งตามพุทธพงศ์ ทศพลพระเจ้าเทศนา ในคัม
 ภรพุทธฎกา ไซอรรถออกมา แต่ในพระอภิธรรม
 ผู้ใดมิได้เกรงกรรม รู้แล้วจึงทำ ตกต่ำอยู่ในอบาย
 ผู้ใดกลัวบาปพลันหาย เดชะขวนขวาย จิตตั้งฝัง
 ไว้อบายราน ตัดบาปอย่าได้พบพวล เจริญกรรมมัญ
 ฐาน คิดอ่านสร้างพระพุทธรุณ จำเรณุนิจการเพิ่ม
 พน หายบาปหมดสูญ เค้ามูลทั้งสืบบาปกัน อายุ
 นนน้อยทุกวัน ถอยลงสิ้นกัน แต่สืบนั้นพลันตาย
 เด็กนั้นสี่เดือนหญิงชาย กล่าวขอขวนขวาย ผักฝาย
 เอาเป็นเม็ขฝัว เด็กหญิงสี่เดือนมิชัว สืบคว่าหาฝัว
 ชายสี่เดือนตัวหาเม็ข ครันลงหาเดือนมิเสีย ทั้งฝัว
 ทั้งเม็ข เกิดลูกสี่เดือนสู้กัน บาปกรรมทั้งนพลวัน
 ชวาอาสัญ กรรมนั้นสิ้นกันม้วยมรณ บาปกรรมทำ

ทั้งคนตอน เล็กเท่าลูกอ่อน เกิดได้สิบห้า ช่าง
 ม้าโคกระบือมากมี เล็กทั่วชนนี้ ก็ถอยน้อยลงกัน
 มา ฟุ้งชนเบาบางมีคณา เดียรฉานนาๆ ทิศา
 มีมากอนันต์ ฟุ้งคนนี้ใจอาธรรม จะเกิดฆ่าฟัน รม
 ฟุ้งแทงกันมรณา สำคัญว่าเนื้อนั้นหนา ชิงกันภัก
 ษา เนื้อแห่งช่อมักสนัย ท่อนไม้ก็ดับกลายเป็น
 เป็นอาวุธที่ มีอิทธิฤทธิ์เกรียงไกร ไล่แทงฆ่าฟันกัน
 ไขว่ ตายม้วยปราถัย คุไปเต็มในชนนี้ ชำกัน
 ม้วยมุดสุดช เต็มพื้นปฐพี ซากผีทั่วทั้งสากล ผู้
 ใดไปเล่นแต่ละคน ลำบากกายตน อลวตช่อนโคณ
 พฤษกา ผู้หนีรอดจากมรณา เพราะอยู่เอกาเอโก
 ตะโหมดคนเดียว อยู่สองสามคนฉุนเฉียว ฆ่าฟัน
 บัดเดียว ตนนนิกตาย ท่านนิกตาย ถ้าอยู่ผู้เดียวจะ
 คลาย รอดจากความตาย เพราะเร่งจำศีลภาวนา
 ชำกันเจ็ดวันคืนมา ตายสิ้นโดยตรา ชวาบรอดอยู่
 สอง ฟุ้งคนทั้งหลายมุงมอม ชวนกันปกครอง ซึ่ง
 ตนได้รักษาศีล เศษะสมภารปะวัตทิน ตั้งเมฆรอบ
 สิ้น ฝนตกทั้งเจ็ดราตรี ซากผีลอยในชลธิ ทั่ว

ท้องธรณี เป็นบริสุทธฺ์หมดใส แต่นั้นฝูงคนตาม
 ลงใจ จำเริญขึ้นไป เพราะได้ตั้งใจภาวนา เพราะ
 ตั้งความเพียรมา เพราะบุญภาวนา จำเริญอาตมา
 ขึ้นไป ห่าฝนตกลงรดใน เจ็ดวันบ่ไคส ดับตา
 มกเหม็นศุนย์หาย ห่าฝนกฤษณาแล้วไซร้ ตกลง
 มากมาย ก็ดับกลิ่นอายบัดใจ ห่าฝนตกเจ็ดวันใน
 เพื่อจะให้ชื่นใจ ในเรื่องในรุงพุงรอง ห่าฝนแก้ว
 แหวนเงินทอง ตกลงแถวถ้อง สมปองครบถ้วน
 เจ็ดวัน ห่าฝนข้าวสารตกพลัน ถ้วนทั้งเจ็ดวัน ครบ
 ครันทั่วทั้งสากล เกิดเป็นอาหารฝูงคน ได้เลี้ยงชีพ
 ตน ได้สร้างกุศลสืบไป ห่าฝนเม็ดข้าวน้อยใหญ่
 ตกเจ็ดวันใน เคลื่อนไปทั่วทั้งธรณี เพื่อจะให้เกิด
 ในโลกีย์ ชุมพุกทวีปนี้ เดชะบารมีภาวนา ฝน
 ตกลงทั้งเจ็ดห้า แต่ละห่านั้นหนา ละห่าครบทั้ง
 เจ็ดวัน เดชะพระสูตรวินัยทัน ฝูงชนทั้งนั้น หา
 ช่งจะทำพินไป เดชะในธรรมล้ำใจ ลุกย่นขึ้นไป
 บ่หนึ่งไปถึงสิบปี สิบปีถึงยี่สิบปี มิได้หมองสี
 ถึงสามสิบเจริญผล

ลูกคนสามสืบ ยืนอยู่เคียงแผ่นดิน ยืนสืบบิด
 ดล ภิรมภิรมภาวณา ลูกคนสืบ เป็นสุขใน
 โลก ยืนห้าสืบพรรษา เร่งทำบุญสร้างสมภาร ลูก
 นั้นห้าสืบ อยู่สวัสดิ์ไต่สาราญ ยิ่งยืนชนประมาณ
 ไต่หกสืบพระพรรษา พ่อแม่หกสืบ ลูกนั้นไต่ยืน
 ยิ่งกระหว่า ไต่เจ็ดสืบพระพรรษา เพราะจำเรณูพระ
 ไมตรี พ่อแม่ยืนถึงเก้า ลูกนั้นไต่ยืนร้อยปี เด
 ชะแผ่ไมตรี สร้างบารมีไต่เมตตา พ่อแม่ยืนร้อย
 ปี ลูกก็ยืนยิ่งกระหว่า สองร้อยพระวะษา เพราะ
 ภาวณาพรหมวิหาร พ่อแม่ยืนสองร้อย ลูกมีน้อย
 ยืนยาวนาน สามร้อยสร้อยประมาณ ห้าร้อยท่าน
 ยืนถึงพัน พ่อแม่ยืนพันปี ลูกนั้นไต่ยืนชนครัน ไต่
 ถึงห้าหกพัน จำเรณูทันพรหมวิหาร พ่อแม่ยืนหกพัน
 ส่วนลูกยิ่งยืนนาน เจ็ดพันแปดพันท่าน ยืนประ
 มาณถึงหมื่นปี ถึงแสนถึงล้านโกฏิ ยืนได้โสดจำ
 เรณูศรี ผุ่ชนทั้งหลายนี้ บรู่ที่จะมรณา จะนับไม่
 รุ่แมน ร้อยพันแสนห้าโกฏิตรา ผุ่ชนในโลกา
 ยืนเท่าถึงอสงไขย ผุ่ชนในชุมพู ชนชมอยู่เป็นสุข

ใส สบายคล้ายพระทัย ไม่รู้จักอนิจจา ผุงสัตว์
 ในสากล บรู๋ตนว่ามรณา พลังลืมประมาทว่า จะ
 ภาวนาหาไม่เลย ว่าเราอยู่สนุก บ่ได้ทุกข์แต่ชม
 เชย เราท่านทั้งหลายเอ๋ย จะทำบุญนั้นเขียงใด แต่
 นั้นอายุเขา ค่อยบันเทาถอยน้อยไป จากแต่อสง-
 ไชย รวดเร็วไวไปทุกวัน ว่าหนอคนทั้งหลาย ก็พิ-
 ปรายเจรจากัน มีรูทจะทัน ต่างคิดกันอย่าสงสัย
 ว่าหนอคนผู้ตาย หาเห็นไม่เป็นฉันใด ความไข
 เป็นไฉน เราอยู่ใจแล้วท่านอา ฉันทว่าทุกขัง อนิจจัง
 อนัตตา ไขตายฉนหนา เราเกิดมาไม่เคยเห็น
 ชงมบ่เที่ยงทัน เราทั้งนั้นไม่เคยเป็น ถึงตายไม่เคย
 เห็น เราอยู่เย็นเป็นสุขสบาย ในเมื่อหมู่ฝูงชน พลัง
 ลืมตนทั่วทั้งหลาย จึงไขถึงพลันตาย ให้พรัดพราย
 จงจากกัน อายุนั้นก็ถอย ยิ่งเร็ววันน้อยไปทุกวัน เพราะ
 ตนประมาทนั้น ถอยลงพลันจากอสงไชย ถอยลงมา
 ถึงล้าน ถึงโกฏิฐานน้อยลงไป ถึงแสนแม่นแก่ใจ
 น้อยลงไปถึงหมื่นบ่ ผุงสัตว์ตั้งอยู่นาน พระสร
 อารีย์ไมตรี เสด็จลงมา โปรคปราณสัตว์ทั้งหลาย

เมื่อนั้นชาวชมพูชนชมอยู่สุขสบาย เงิน
 ทองมากเหลือหลาย เกิดมากมายได้มั่งมี แผ่นดิน
 เสมอปราบ รบคือตั้งหน้ากลองสี หน้ำอ้อสอง
 องคค คือตั้งนุ่นบ่ปานปน น้ำไหลชนข้างหนึ่ง ข้าง
 หนึ่งนั้นไหลลงพุน เต็มเพียบบ่มิชุ่ม เต็มแม่น้ำอยู่อา
 จิน บ่พร่องบ่ลงน้ก แต่พอกาจับจิกกิน เต็ม
 อยู่เป็นปกติทน ไสบริสุทธเห็นตัวปลา ไมตรีผู้บริ
 สุทธ หน่อพระพุทธลงมา ตรัสเป็นหน่อศาสดา
 โปรดฝูงโลกคอดร ทั้งหลายได้ฟังธรรม พระเจ้า
 นำเพราะบวร ลูฟ้ังคะสาคร คืออำมฤตนฤพาน
 เมื่อนั้นพระมาลัย จึงปราศัยพระศรีอารีย์ แผ่นดิน
 เป็นประธาน รุกูกาลนั้นเมื่อใด บัดนั้นพระศรีอารีย์
 มีโองการตอบมาลัย ในกาลเมื่อใด ถึงเพทการฝน
 ฤดู ฝนนั้นห้าวันตก นั้นจึงเห็นเป็นตราชู ครั้น
 ถึงคิมหันตฤดู สิบวันตกเป็นเที่ยงธรรม ครั้นถึง
 เหมันตฤดู มีกำหนดสิบห้าวัน ตกอยู่เป็นเที่ยง
 ธรรม มีกำหนดตั้งไป ตกค้างถึงเที่ยงคน ครั้น
 ก่อนรุ่งสว่างใส เป็นธรรมตาไป ย่อมเช่นนบ่ปรวน

แปร จะไขคลังบ่เข้าช้านาน ผู้ใดมาได้พบแน่ พระ
 ศรีอารีย์เมื่อมาแล ให้เจ้าสีลภาวนา จึงจะพบพระ
 ศรีอารีย์ ดั่งนันทนแม่หนักหนา ต้นไม้อันโสฎา ประ
 ชุมใบแลกก้าน มีดอกออกทุกพันธุ์ ช่ออนันต์
 ออกตระการ มีลูกดอกหอมหวาน มากวิถารพร
 ณา เป็นช่อล้วนลูกดก เต็มกิ่งตกค่อมลงมา มีรส
 ทุกพันธุ์มา หวานหนักหนาจับเอาใจ ทั้งหลายเชอเถิด
 หนา ดั่งนหนาพระมาลัย ที่นั้นข้าจะไป โปรด
 ผูกสัตว์เข้านฤพาน ผู้ใดใครปรารถนา ใครสพพบ
 พระศรีอารีย์ จำเวญผลศัลทาน ให้ตั้งใจภาวนา
 เมื่อใดชาวชุมพู ระเบียบอยู่เกลียดกันมา รักคือ
 ญาติกา อันร่วมท้องน้องชื่นใจ เสียคส่อจ้อแจอยู่
 คือไม้้อและไม้ไฟ ดั่งเรียงไม้ห่างไกล แต่พอไก่อ
 บินถึงกัน ครานั้นข้าจะไป พระมาลัยผู้ทรงธรรม
 โปรดสัตว์ให้ไปสวรรค์ ให้พลันละเข้านฤพาน ผู้
 ใดจะใคร่สพ จะขอพบพระศรีอารีย์ ให้เร่งแต่ง
 กรรมฐาน ภาวนาทานจะพลันเห็น เมื่อใดคนทั้งหลาย
 อยู่สบายบ่มิเชญ เสวยเจ้อจ่ายเป็น คอณาพองอม

เย็นหวาน ร่ำร้อนเชยชมกัน ห้อระหันเกษมสาร
 เล่นสนุกทุกถิ่นฐาน เบ้าปีแก้วแลปีไฉน จับขอ
 และพินพาท ด้วยระนาดฆ้องและกลองไชย ขอ
 สทชใจ ทั้งปวงใส่เสมอกัน เหนื่อยแล้วนอนสบาย
 เล่นกลางคืนเหมือนกลางวัน บ่ได้ไข้อยกกัน ไม่
 มีการไร้อเลนา ที่นั้นข้าจะไป พระมालย์อย่างักขา
 จะไปรดหมุ่ศรัทธา พันทุกชายังนฤพาน ผู้ใดจะใคร่พบ
 จะนอบนบพระศรีอารีย์ ผู้นั้นเร่งให้ท่าน จะภาวนารัก
 ษาธรรม เมื่อใดฝูงประชา งามโสภาคดังแกลังสรพ
 คอสาวชาวสรรค บ่เปรียบทันทุกภารา มขำม่นา
 ทพิศคอดังทพิศในเมืองฟ้า แก้วแหวนมากไทรตรา มี
 นาๆเอนกไป ที่นั้นแลหนาพ้อ ขอพระเถรอร่าร้อน
 ใจ ครานั้นข้าจะไป ไปรดสัตว์ในทั้งหญิงชาย ครั้น
 ครานั้นจะเทศนา เพยวาจาตรัสภิปราย ที่นั้นคนทั้ง
 หลาย จะบ้ายหน้าเข้านฤพาน เมื่อใดหญิงและชาย
 ทรงอารมณ์งามวิถาร เครื่องแก้วทุกประการ เป็น
 โองพารประดับองค์ นุ่งห่มสมเรื่องรอง ย่อมล้วน
 ทองงามระหง เสือสร้อยประดับทรง คือนางหงษ์ใน

เมืองแมน ครานันข้าจะไป พระมัลย์อย่าได้แคลง
 ลงไปยังดินแดน โปรดเป็นแม่ทั้งหญิงชาย ผู้ใด
 จะใคร่พบ ให้นอบนบพระฤาสาช ฝูงชนคนทั้ง
 หลาย ทั้งหญิงชายเร่งทำทาน กษัตริย์ผู้วิเศษ
 พรหมณและเทศและอาการ ฝูงชนทีศาสนา ทั้ง
 พ่อค้าและชาวนา บ่ทำโทษแก่กัน บ่ลงทัณฑ์ราชอาช
 ญา บ่เคียดแก่พ่อค้า มีทุนทรัพย์ให้แก่กัน ครานัน
 ข้าจะไป พระมัลย์เจ้าอรหันต์ ที่นั้นข้าจะผันโปรด
 สัตว์เขานีพพาน ที่นั้นเอาสัตว์ออก ให้อยู่บอ
 กวิญสงสาร ที่นั้นจะประทาน ให้บาปเสียเป็นอารี
 ผู้ใดจะใคร่เห็น พระศรีอารีย์ไมตรี ให้ตั้งการพิธ
 กรรมฐานภาวนา ให้อาซึ่งทุกขัง อนิจจังอนัตตา
 สัจจนมาภาวนา จึงจะพบพระศรีอารีย์ ฝูงชนใน
 โลก ร้ายวามมีใจพาล บ่ได้จะรุกราน มีใจพาล
 เบียดเบียนกัน รักท่านท่านรักตน คือพี่น้องและ
 เผ่าพันธ์ เป็นมิตรสนิทกัน คิครวมสันเป็นอันเดียว
 ที่นั้นข้าจะไป พระมัลย์อย่าเฉลียว โปรดสัตว์อด
 ท่องเที่ยว ให้พ้นเขามันฤพาน ผู้ใดจะใคร่เห็น

เมื่อเธอเป็นโพธิญาณ โปรดสัตว์วิภูสงสาร เร่งทำ
 ทานอย่าเบียดเบียน เมื่อใดและหญิงชาย คนทั้ง
 หลายอยู่เที่ยงธรรม อย่าได้เบียดเบียน สัตว์
 เล็กน้อยยาย สรรพสัตว์อันน้อยใหญ่ แม่นรนยง
 นันนาค แพ้มิตรแพ้ไมตรี สรรพสัตว์นรินทร์ คราที่
 นั้นข้าจะไป พระมालย์อย่าอาวรณ์ เอาธรรมสั่ง
 สอน สัตว์ทั้งหลายพันทุกขา จะให้ได้ผาสุก ไม่
 มีทุกข์ถึงโศกา ถึงพระอรหันตา บัญญัติโมกข์นฤพาน
 ผู้ใดจะใคร่ถ้า พบพระศาสนาพระศรีอารีย์ อุตสาห
 ย์อย่าเกียจคร้าน พึงธรรมท่านเป็นอาจณ ข้าวพระ
 แต่งอย่าขาด ข้าวไส้บาตรและจำศีล ภาวนาเป็น
 อาจณ จึงจะพบองค์ศรีอารีย์ เมื่อใดผิวและเมียบ
 บ่ละเสียเท่าสีนการ ผิวเดียวเมียบเดียวท่าน จิตร่วม
 หวังใจกัน ร้อยวันบรู เกียง เรียงหน้าอยู่เป็นยุคพัน
 มากน้อยด้วยกัน เป็นสุขเกษมเปรมปรดา เมื่อ
 นั้นข้าจะไป พระมालย์อย่าโศกา ข้านจะเทศนา
 โปรดให้สัตว์อุทร ผู้ใดจะใคร่เห็น เมื่อข้าเป็นบวช
 ตั้งจิตศรัทธาชวน บวชเป็นสงฆ์ณเฑรัช ไหว้พระ

ทกคำเช่า กัมกราบเกล้ากรชูลี สวคมนตรีแผ่ไมตรี
 ตังเมตตาอเบกขา เมื่อใดและชาย ขวนขวายผล
 นภพาน เลียงชพอาตมา เพราะผลผลาให้ฝน บ่ห่อน
 จะคำชาย เลียงชพไว้เพราะกุศล เกษมสุขอยู่ทุก
 คน เป็นชุ่มชื่นรณหรรษา ทนนั้นจะลงไป ใน
 มนุษย์ท้องถิ่นกา อัยาร้อนใจเลยหนา ถึงกำหนด
 ข้าจะไป จงบอกเขาทั้งหลาย ให้รอดคาลัยจากโผย
 ภัย จะนำสัตว์ข้ามไป สู่เกาะแก้วฝั่งนภพาน ผู้ใดจะ
 ตามเสด็จ สัพพัญญูพระศรีอารีย์ ให้ตั้งอนาปราน
 ทรงทุกขะเป็นอาจิณ ให้ได้เบญจฉัตร จงทุกวัน
 เป็นปรตตทิน จึงพบพระภูมินทร์ หน่อบดินพระ
 เมตไตร ให้ทานของเครื่องฉัน ให้รางวัลแก่เชิญ
 ใจ น้ำจิตคิดเลื่อมใส หวานโอนอ่อนรสโอชา น้ำตะบะ
 บ่มโกธร จะกุมโทษบ่หึงสา อันราคะรากตันทา บ่ผิด
 ข้องให้หมองใจ คราที่นั้นเราจะเสด็จ และพระเถร
 ผู้มาลัย คราที่นั้นข้าจะไป ยังประตูแก้วนภพาน
 ทนนั้นจะโปรดสัตว์ ให้กำจัดพินสงสาร ครานั้นจะ
 ให้ทาน อามฤตธรรมโปรดปราน ผู้ใดจะใคร่เผา

ไมตรีเจ้าแม่เปรียบปราย ให้สัตว์ทั้งหญิงชาย เร่ง
 ขวนขวายสร้างกุศล พังกรรมอย่าให้ขาด อย่าประ
 มาทหลงลืมตน จะถึงมรรคผล ในสำนักพระศรี
 อารีย์ เมื่อใดกานกเค่า เข้าคลังเกล้าอยู่สำราญ
 แมวหน้อยอยู่พยาบาล บรัคาญเบียดเบียดพกัน พัง
 พอนและงูเห่า บ่เข้าขบรบบผูกพัน สัตว์รูปเบียดพกัน
 ก็เป็นมิตรมิ่งไมตรี คราที่นั้นข้าจะไป พระมालย์
 ผู้ศรี โปรดสัตว์ในโลก ให้สัตว์ถึงอุดร จะ
 ให้สัตว์ทั้งหลาย พรบพร้อมย้ายเข้านคร นฤพาน
 อันบวร พ้นจากทุกข์จรรจัด ผู้ใดจะใคร่พบ พระ
 มालย์เจ้าอรหันต์ ให้เร่งทำกุศล ก่อสกุปรูปปฏิมา
 แล้วให้เล่าเรียนทัน แล้วให้ตั้งกัมมฐาน จึงจะ
 พบพระศรีอารีย์ เมื่อมาตรัสศัพท์พญญู เมื่อใดราช
 สิ้น เสือและเนื้อพร้อมกันอยู่ งูเล็กขบสัตว์ เบียด
 เบียดพกันเป็นอาหาร ผีเสื้ออสุรกาย สัตว์ทั้งหลาย
 มีเป็นพาล บ่ฆ่าเบียดเบียดพผลาญ รุกหนักให้เป็น
 เวร คราที่นั้นข้าจะไป พระมालย์มหาเถร โปรด
 สัตว์ทั่วบริเวณ ทว่าไตรภพเข้านฤพาน ผู้ใดจะใคร่พบ

ให้ประสพพระศรีอารีย์ ให้เร่งสร้างสมภาร อย่า
 ให้คลาดขาดสักวัน เมื่อใดสัตว์ทั้งหลาย บໍทำร้าย
 ลงโทษทัณฑ์ บໍจองปองเวรกัน บໍใส่คนเข้าของ
 เขา บໍข่มเหงรุกราน บໍจองพลาญให้อับเฉา บໍ
 ทำร้ายให้เจ็บเหงา บໍเบียดเบียนให้ได้เฉย ครา
 ั้งพระมหาเถร พระไมตรีเสด็จไปโปรดสัตว์ ทั้ง
 แคนไทร ทั้งพิภพเข้านฤพาน มนุษย์แลเทวา
 จะเคลื่อนคลายจากสงสาร จะได้ลุสำราญ พันความ
 ตายเกิดเวียนวัน ผู้ใดใครเป็นช้ ด้วยไมตรีเจ้าจอม
 ทัน อย่าประมาทวินัยธรรม จึงจะพบพระศรีอารีย์
 เอ็นดูคนผู้ยาก อย่าพรัดพรากมาจองพลาญ จึงจะ
 พบพระศรีอารีย์ เพราะน้ำใจมักแผ่ผล เมื่อใดชาย
 หญิงชอบ แล้วยประกอบใจกุศล สันโดษด้วยเมีย
 ตน แต่ตัวผู้และเมียเดียว คราที่นั้นแลเมาถัย
 ข่าจะไปด้วยฉับเฉียว จะเป็นพระแต่ผู้เดียว ตรัส
 เป็นสรรเพ็ชรชูดายาน จะนำสัตว์เข้าไป สู่กรุงไกร
 เมืองนฤพาน ให้อยู่สุขสำราญ แสนวิถารเป็น
 นักหนา ผู้ใดใครนมัสการ พระศรีอารีย์หน่อศาส

คา ให้อยู่ตามคำว่า กล่าวแล้วมาบัดเดียวคน ผู้
 เดียวและเมียเดียว ผู้ละคนเมียละคน จึงจะพบ
 หน่อทศพล พระศรอารีย์ไมตรี เมื่อได้ข่าวแต่ละ
 เมศ แตะหน่อออกพันธ์หน่อรี ละหน่ออะหน่ออีก
 ด กอนนมตงพัน ต้นหนึ่งนั้นได้รวง ถ้าจะ
 ตวงต้องแล่งสะกัน รวงละรวงสองทนานสั้น เพราะ
 บุญนังามปรากฏ ประกอบข่าวเม็ดเดียว สองร้อย
 เกวียนย่อมปรากฏ เจ็ดสิบเกวียนเป็นกำหนด สิบ
 หกสิบล่วงสิบหกทนาน นิดช้อหากเกิดเอง บ่พักปลูก
 บ่พักหวาน ครนเป็นเม็ดข้าวสาร หมดขาวเองเป็น
 ธรรมดา คราที่นั้นพระมัลย์ ข้าจะไปมิได้ซ้ำ จะโปรด
 ชาวโลกา ใครมิพบเข้านฤพาน ผู้ใดจะใคร่ทัน ใน
 ศาสนาพระศรอารีย์ ได้ให้โภชนาหาร บ่แคล้ว
 คลาดจากพระเสย เมื่อใดคนทั้งหลาย บ่ชิงบ้าน
 เมืองกันเลย บ่ทุมบ่เถียงเฮย บ่ชิงไรและชิงนา
 บ่ได้ชิงเอามาข้าง ซึ่งข้าท่ายและทายา บ่ชิงสรรพ
 นาๆ บ่รุกรนปล้นสินตน เมื่อนั้นข้าจะไป พระมา
 ลย์เจ้าอรหันต์ จะโปรดสัตว์ทั้งนั้น อันใจบุญเข้า

นฤพาน ผู้ใดจะใคร่ได้ เห็นเขาไซร้อ่าใจพาล
 จึงจะพบองค์พระศรีอารีย์ เพราะด้วยบุญอันสมพอง
 เมื่อตนไม่ร้ายกาจ บั้วาทบัตถอง บั้วิงทรัพย์เงิน
 ทอง บั้วาทำลายของท่านเสีย บั้วิงผ้าชงทรัพย์ บั้วิง
 ผ้าและเชิงเมย บั้วอลวงให้ท่านเสีย บั้วาเหยยให้
 อลวน ทนนั้นข้าจะไป โปรดหมู่ไทประชาชน ให้
 ลุดมรรคผล คืออำมฤตนฤพาน จะโปรดให้พ้น
 ทุกข์ ให้ได้สุขอยู่สำราญ ให้อยู่จริงกาล เป็น
 เทียงแท้บัจฉน ผู้ใดจะใคร่พบ พระศรีอารีย์หน่อ
 ทศพล อย่าทำให้วอลวน อย่าได้ยให้ท่านเสีย อย่า
 ชงทรัพย์ของท่าน อย่ารุกรานชงผ้าเมย ผู้ใดยให้
 เสีย อย่าทำเหยยให้เศร้าหมอง เมื่อใดแผ่นดินราบ
 คือตั้งปราบเหมือนหน้ากลอง บั้วแผ่นดินกอง ทรัพย์
 ตกหนองบั้วอนหาย เพื่อนฝูงอยู่กันสบาย บั้วอน
 พลัดบั้วอนพราย บั้วอนร้อนตราย อยู่เป็นสุขร่วมใจ
 กัน คราทนนั้นข้าจะไป พระมัลย์เจ้าจอมธรรม จะโปรด
 สัตว์ผู้นั้น เป็นราบคาบบั้วาว ผู้ใดใจสุภาพ บั้วได้หยาบ
 ร้ายให้ร้าย เพราะตนสุภาพดี จะเทศนาให้ถึงผล ผู้

โศจะใคร่ถ้า เป็นหัวหน้าพระศพล ให้ตั้งน้ำใจ
 ตน สัตย์ซื่อต่อพระศาสนา ใจชนบานอ้อมค้อม
 อ่อนน้อมน้อมไหว้วันทา จะได้พบศาสนา ไมตรี
 เจ้าพระพุทธรองค์ เมื่อใดคนทั่วตัว บ่ห่อนเศร้า
 โศกวงวองง บ่พบญาติ บ่เบียดพองค์ เป็นขเรอน
 เกื่อนกุดจิ้ง ตาเห็นหุ่ไดยิน บ่เซซ่งพระอรหันต์
 ที่ บ่เป็นคอมยูนี่ บ่ปลักเปลือยบ่พิการ คราที่นั้น
 ข้าจะไป พระมาลัยผู้ทรงญาณ โปรดสัตว์ในสงสาร
 ให้ได้ถึงอรหันต์ ผู้ใดจะเป็นช ด้วยไมตรีพระ
 ทรงธรรม ออย่าร้ายใจฉกรรจ์ จึงจะพบพระเมตไตร
 เมื่อนั้นพระเถรมาลัย ถามเจ้าพบไตร ท้าว
 ไทผู้มีใจงาม ดุกรบ่พิตรรูปขอลาม พระองค์ทรง
 นาม จงเปลืองเรื่องความแจ้งใจ สมภารท่านสร้าง
 เป็นไฉน คนทั่วแดนไตร ว่าดีวิไลยนักหนา ทก
 สิ่งทรงงามโสภา พระช่างสร้างมา บุญญาแต่ก่อน
 เป็นไฉน ข้าแต่พระเถรมาลัย ช่งพระถามได้
 ข้าชรัชอรับแต่เพลง ข้าจักบอกบุญตัวเอง สร้าง
 แต่ก่อนเพลง พันที่อุปมาส่วนบุญ เมื่อแรกข้าก่อ

สร้างผล บ่ใครจะบอกคน กุศลแจ้งแก่เทวา ข้า
 ใต้บำเพ็ญบุญมา ข้าไฉรรณา บรรจงศรัทธาทกอัน
 สิบหกอสงไขยแสนกัลป์ ปะราภทุกอัน ข้า^๕นบรรจง
 แต่งทาน ซึ่งศรัทธาทิพย์สมภาร ศรัทธา^๕ชนบาน
 วิการ^๕อ้อม^๕เนื้อ^๕อ้อม^๕ใจ บุญ^๕ข้า^๕คัง^๕น^๕พระ^๕มา^๕ลั^๕ย เมื่อ^๕ข้า^๕จะ
 ไป ตรัส^๕เป็น^๕เม^๕ต^๕ไ^๕ตร^๕พ^๕ุ^๕ท^๕ธ^๕อง^๕ค^๕์ ผุ^๕ง^๕ส^๕ัต^๕ว^๕ัย^๕ง^๕ๆ บรรจง
 เพราะ^๕ข้า^๕จ^๕ำ^๕น^๕ง ประ^๕ส^๕ง^๕ค^๕์^๕แต่^๕ท^๕ร^๕พ^๕ั^๕ย^๕ท^๕ำ^๕ท^๕าน โป^๕ร^๕ด^๕ห^๕ม^๕
 ผุ^๕ง^๕โ^๕ล^๕ก^๕ส^๕ง^๕ส^๕าร ไ^๕คร^๕พ^๕บ^๕พ^๕ร^๕ะ^๕ศ^๕ร^๕ี^๕อ^๕าร^๕ิ^๕ย^๕ วิก^๕าร^๕ไม^๕ต^๕ร^๕ิ^๕ย^๕ง^๕
 ใ^๕ห^๕ำ^๕น^๕ท^๕ก^๕ส^๕ิง^๕บ^๕ร^๕ร^๕ง ตาม^๕ใจ^๕ป^๕ร^๕ะ^๕ส^๕ง^๕ค^๕์ จ^๕ำ^๕น^๕ง^๕แ^๕ห^๕ัง
 ผู้^๕ท^๕ำ^๕ท^๕าน ข้า^๕ไ^๕ด้^๕ย^๕ง^๕ย^๕น^๕น^๕าน ผิ^๕ว^๕จ^๕ัก^๕ป^๕ร^๕ะ^๕มา^๕ณ ย^๕ิง
 ก^๕ว^๕ำ^๕โก^๕ฏ^๕ิ^๕ถ^๕ำ^๕น^๕ต^๕ิ^๕ก^๕ัน เพ^๕อ^๕จ^๕ัก^๕ไ^๕ด้^๕ต^๕ร^๕ัส^๕ใ^๕ห^๕ั^๕น ผุ^๕ง^๕ช^๕น^๕น^๕
 ัน^๕ ร^๕เ^๕อ^๕ง^๕ฉ^๕ัน^๕ง^๕ำ^๕ม^๕ย^๕ิง^๕น^๕ก^๕ห^๕น^๕า ผู้^๕ต^๕พ^๕้อ^๕แม่^๕ญ^๕า^๕ต^๕ิ^๕กา ช^๕
 พ^๕ร^๕า^๕ห^๕ม^๕ณ^๕พ^๕ฤ^๕ต^๕มา ผุ^๕ง^๕น^๕ม^๕ิ^๕ท^๕ัน^๕พ^๕ร^๕ะ^๕ล^๕ย^๕ ข^๕ำ^๕บ^๕ม^๕ส^๕ำ^๕พ^๕ร^๕
 เ^๕ย^๕ ក^๕ระ^๕ย^๕า^๕จ^๕ก^๕น^๕น^๕ค^๕ย^๕ ข^๕อ^๕ท^๕าน^๕ข^๕ำ^๕ม^๕ิ^๕ไ^๕ด้^๕พ^๕ร^๕าง ตาม
 ฆ^๕า^๕ก^๕และ^๕น^๕้อย^๕ใ^๕ห^๕ี^๕พ^๕ล^๕าง ข^๕ำ^๕ม^๕ิ^๕ไ^๕ด้^๕พ^๕ร^๕าง ใ^๕ห^๕ำ^๕น^๕ตาม^๕อัน
 ษ^๕เ^๕ถ^๕า ข้า^๕ไ^๕ด้^๕พ^๕ัง^๕ช^๕ร^๕ร^๕ม^๕เท^๕ศ^๕น^๕า เม^๕อ^๕เบ^๕น^๕ท^๕ำ^๕ษ^๕า ข^๕ำ
 ฆ^๕า^๕ม^๕ิ^๕ศ^๕ร^๕ั^๕ท^๕า^๕บ^๕ร^๕ร^๕ง เม^๕อ^๕จะ^๕ต^๕ร^๕ัส^๕เบ^๕น^๕พ^๕ุ^๕ท^๕พ^๕ง^๕ค^๕์ ผู้^๕ไ^๕ค^๕ใจ
 ต^๕ร^๕ง จ^๕ะ^๕ง^๕ำ^๕ม^๕ย^๕ิง^๕ย^๕ง^๕น^๕ก^๕ห^๕น^๕า ใ^๕ห^๕ำ^๕น^๕ท^๕ก^๕ส^๕ิง^๕น^๕า^๕ๆ ของ

คมค้ำ ของข้าล้วนเครื่องค้ำ เมื่อข้าจะตรัสเป็นมุน
 คนผู้ปรีดิ์ ไม่นั่นแคล้วคลาดไป เห็นพระสงฆ์
 นั้นเดินไป ข้าเห็นดีใจ เข้าไปข้าทำนมัสการ เมื่อ
 ข้าตรัสเป็นพระโพธิญาณ อันคนพิการ นั้นแหละ
 ย่อมแคล้วคลาดไกล ข้าจำเริญทนนั่นไซ จะให้แจ้ง
 ใจ ผู้ใดมิได้ชุกเซา บุญข้าพระเจ้าเอา อันว่า
 คนเขลา ค้อมเค้ามิได้เกิดมิ ผู้ใดพบไมตรี พัง
 ทนชวน จงค้อย่าได้ชุกเซา ทำบุญอย่าได้เหงอน
 เหงา เร่งชวนชวนเอา ของเราจะได้เล่าหนา ผู้
 ใดไขเจ็บอวยยา เอามารักษา หายพยาธิโรคาทั้ง
 หลาย เมื่อข้าได้ตรัสโดยหมาย เศษชนคนทั้งหลาย
 หาไม่พยาธิโรคา ผู้ใดใครพบพระศาสดา ได้ให้ทาน
 ยา บุญญาจะพบพระองค์ เดชะให้ท่านพระสงฆ์
 ให้เครื่องหอมทรง บรรจงด้วยรสสุคนธา เมื่อตรัส
 เป็นพระศาสดา ทั้งหลายเกิดมา บุญญาย่อมล้วน
 เป็นดี ข้ารักข้าใครมิตรีไมตรี บ่มยาดี เคียงถ
 เบียดเบียดพิกร ๆ เมื่อสร้สเป็นพระเลิศไกร มาร
 กำจัดไกล ออกไปนอกจากกระลาวาพ ข้าให้ข้าว

น้ำของตระการ ผู้ใดไปพาน คิดอ่านกินตามปรารถนา
 เมื่อข้าได้ตรัสเป็นศาสดา ผุงชนเกิดมา ขำน้ำปลู
 ปลาเหลือหลาย ข้าให้ผ้าผ่อนพรรณราย จิตข้าบ
 ปราย กำจัดพุดเกิดเพราะศรัทธา ผู้ใดได้ไปอ้อมมา
 เพราะรับเสื่อผ้า ยาวรยักรหาวพิศาล เมื่อข้าตรัส
 เป็นโพธิญาณ ผู้คนพิสาร ผู้พาลกำตัดออกไป ให้
 ของคานหามเลิศไกร เรือสำเภาใหญ่ ข้าต่อถวาย
 ให้สงฆ์ ข้าให้ช่างมารถผจง สิ่งใดที่ยัง ประ
 สงค์จะให้เป็นที่น เมื่อน้ำจะอยู่ในญาณ คนสุขสำ
 ราชู วิจารณ์ก็ลงมตาย จะโปรดผู้ญาติโดยหมาย
 ช่วยสัตว์ทั้งหลาย อยู่สบายให้พ้นเวรา เมื่อข้าตรัส
 เป็นพุทธา โปรดผุงประชา ให้พ้นมหาสงสาร ข้า
 ตั้งไมตรีต่อทาน เอ็นดูสงสาร อย่าได้ทรมาณทั้ง
 หลาย ได้ตรัสเป็นพระสืบสาย ผุงโลกทั้งหลาย
 ผันผายให้รกร่วมใจ ข้าได้เลี้ยงพระสงฆ์ทรงพระวินัย
 หลึงชายทั้งหลายไซร้ ก็ได้อ้อมไปทั่วกัน ครั้นข้า
 ได้ตรัสนั้น เป็นพระทรงธรรม แม่น้ำทุกอัน ก็
 เต็มพุดเพียบบริเวณ เมื่อก่อนข้าได้แต่งจงหน้เอง

เลียงพระภิกษุและเจ้าแตร ครอบบริเวณและนางชี่ ครั้น
 ข้าไต่ตรัสเป็นพระชนศรี สัตว์ท้าวชนี่ ยินดีกรรมย์
 ھرรษา ข้ากตอพระพุทธรูปพระศาสดา ข้าไต่เทศนา
 เอาเลียงอาตมาเบ็นทาน ข้าแจ่งอรรถแปรอ่อนหวาน
 เสน่หาเบ็นโอฬาร วิจารณ์เบ็นราวเกล้ามุท อันศาสนาข้าสม
 บูรณ์ ซึ่งไต่เพิ่มพุด เกล้ามุทไต่เบ็นพุทธพงศ์ ศาสนา
 แห่งข้ายังยง ไพเราะเพราะประจง แห่งองค์พระอภิธรรม
 เมื่อนั้นพระศรีอารีย์ ตรัสโองการเพราะเหลือใจ
 ประณมไหว้พระมาลัย ทังสืบนวเบ็นอนุ พระเถรเจ้า
 จงบอก แก่ฝูงชนในชุมพู ให้เขาคำนึงดู ทำกุ
 ศลจงเบ็นเกณฑ์ พระศรีอารีย์ตรัสเทศนา แล้ว
 คล่าว่ามหาเถร ไหว้เจดีย์ตามบริเวณ สามรอบ
 แล้วกวันทา พระศรีอารีย์ขอกกรถวาย เทียนดอกไม้
 ไหว้บูชา ไหว้แล้วก็อำลา ยังดสีดาวิมารทอง
 เมื่อนั้นบันเทวา หม่นนางพ้านนเอนงนอง ห้อม
 ล้อมเบ็นกำยกอง เบ็นบริวารหน่อทศพล ชายขวา
 ครอบพรากฎ ตามกำหนดจ้านงตน เพรศพร้อมล้อม
 ทศพล กราบไหว้แล้วลี้ลาไป บ้างถวายธูปเทียน

ทอง กรองดอกไม้งามประไพ ร้อยแปดดอกไม้ไสว
 ถวายแล้วไปด้วยทรงธรรม บัดนี้พระศรีอารีย์ อยู่
 กลางหมู่นางสาวสวรรค์ รัศมีศรคอรันทร เพ็ญบุรณ
 นั้นดูโสภา เทพผู้ชายอยู่เป็นล้น ผู้หญิงนั้นเป็นล้น
 มา อุปมาคือดารา มาหอมล้อมอยู่เนืองนอง พระ
 ศรีอารยมบุญญา พระเทศनावิมารทอง ทุกวันเป็น
 สมปอง เทพทั้งผองพึงธรรมา ฝ่ายพระเถรมาลัย
 ท้าวเสด็จไปจากคิงสา ไปยังเมืองลังกา ญาตวงศา
 มาแน่นไป

หมู่ญาตวันหน้า ต่างมีศรัทธา มาไหว้ถามไถ่
 พระผู้เป็นเจ้า ไปค้ำแดนใด บอกเล่าเข้าใจ ข้า
 น้อยหนึ่งรา จึงพระมาลัย บอกว่าลงไป ในชั้น
 นรกา แล้วขึ้นไปยัง ชั้นดาวคิงสา เห็นแน่แก่
 ตา ทุกสิ่งทุกประการ หมู่ชาวนรกา เขาได้สั่ง
 มา ให้บอกลูกหลาน ทนเวทนา อยู่ช้านาน
 ให้เร่งทำทาน แผลกุศลใส่ ผู้ตพ่อแม่ ผู้เฒ่าผู้
 แก่ ทำร้ายเจ้าไท มาชดพรหมณ์ ปาราชิกผิด
 ใหญ่ ผิดเมียเขาไซ้ กะทะใหญ่ครอบอยู่ โดย

กว้างลึกโสด ได้สืบห้าโยชน์ หน้าคิดเห็นดู มาก
 มายนักหนา ร้อยหมู่พันหมู่ ร้องอยู่อู้อู ไม่ได้เคลื่อน
 คตา ผิดลูกเมียเขา อย่าทำดูเบา แก่ครูพฤตมา
 เป็นชนอกกิจ ผิดด้วยสีกา โทษนนักหนา ญาติ
 กาทงหลาย กะทะครอบนั้น มีเห็นเดือนวัน นับกัลป์
 ครอบไว้ ยได้ภักษา ข้าวปลาหาไม้ แต่เกิด
 แล้วตาย ได้วันเจ็ดธา เห็นเป็นเวทนา ซึ่งได้
 ภักษา หนองน้ำของตน แต่เกิดแล้วตาย อะ
 ดักอดต เป็นเปรตอกุศล อย่าได้ดูเบา รูปลง
 ไปแก้ สักเท่าใดแล้ว มีได้บันเทา กินแต่หนอง
 น้ำ สิ้นทั้งโคตรเหล่า ญาติกาของเรา อย่าทำ
 สืบไป บาปถ้วนทุกประการ หย่อนอยู่เจ็ดฐาน นอก
 แต่ขุมใหญ่ ศิษย์โยมหญิงชาย อย่าได้ไว้ใจ อย่า
 ทำเข้าไป นั่นไม่สุด รูปไปเที่ยวจบ หมูเป็นเปรต
 ๕๕ ทงน ทุกหมู่สงมา แก่รูปถ้วนถึ ให้บอกคด
 แก่หมู่ญาติกา ให้ทำบุญแก่ไป ถึงพ่อถึงแม่ ญาติ
 วงษ์พงศา อู่สำห้ทำการ อย่างานเลยหนา แต่
 ทนเวทนา นานชาติหลึ ให้สร้างอภิธรรม พุทธ

คุณเลิศล้ำ สร้างพระคำภีร์ เรื่องราวพระเจ้า โคดมม
 นี้ มหาชาติบารมี ให้มีเทศนา ให้ทำมหาชาติ
 แล้วให้ตักบาตร ตามญาติสั่งมา ตรวจน้ำอุทิศ ตั้ง
 จิตปรารถนา ให้กลายเป็นโทษา ญาติกาทั้งหลาย รูปขึ้น
 ไปถึง ยั้งขันดาวดึง พบพระฤาษาย พระศรี
 อารีย์เจ้า ท้าวเมธีปราชย์ สั่งมาโดยหมาย ให้บอก
 ญาติกา ให้เร่งทำบุญ เชื้อถือในคุณ องค์พระ
 ศาสดา คุณอันประเสริฐ เลิศล้ำมีมา จึงได้
 อุดมศักดิ์ เร่งสั่งจงดี ถ้าผู้ใดนั้น จะใคร่ได้ทัน พระ
 ศรีอารีย์ไมตรี อย่าดีพ่อแม่ เต็มแก่พราหมณ์ซึ่ง ล่วง
 ประเวณี ญาติกาทั้งหลาย สั่งมานักหนา ให้
 บอกญาติกา ทว่าทุกหญิงชาย ครั้นได้รู้แล้ว ให้
 เร่งชวนชวาย ทรงศีลอย่าคลาย จะพบไมตรี เมื่อ
 ท่านได้ตรัสในโลกีย์ เป็นพระชินศรี โปรดสัตว์
 พันทั้งหลาย.

เหว่ ต้นจะบับหมดเท่านั้น

